

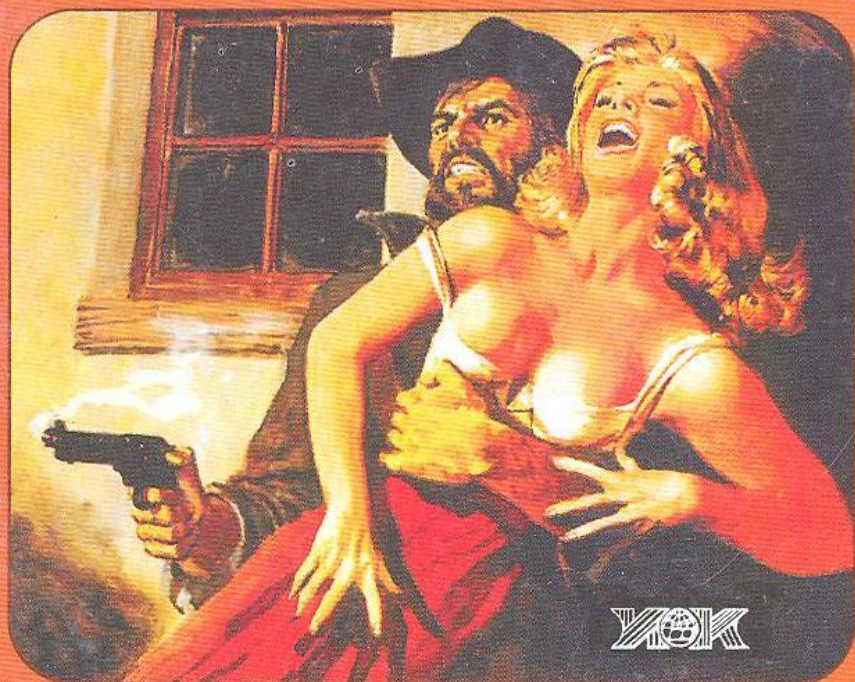
LASSITER

МЪЖЪТ ОТ БРИГАДА СЕДЕМ

135/B
BAST

ЖИВОТЪТ ТИ ИЛИ БЛОНДИНКАТА, ЛАСИТЪР!

Уестърн ☆ Джек Слейд ☆

Джек Слейд

Животът ти или
блондинката, Ласитър

1.

Индианският вожд с лице на сокол замислено почеса гърбавия си нос и бавно извади стрелата от колчана. После се обърна към Ласитър, който беше завързан за грапавото стебло на цикориевото дърво, и изглежда грамадния мъж, както се гледа мъртвец.

Това беше много близо до истината. Ласитър беше осъден на смърт!

Вече му беше все едно. Тялото му бе загубило всякаква чувствителност. Бяха го подложили на всевъзможни мъчения и сега беше по-скоро мъртъв, отколкото жив.

В този миг Ласитър се надяваше смъртта да настъпи по-бързо. Това беше единственото му желание.

Ласитър беше съвсем гол. Апачите го бяха съблекли и му бяха отнели всичко, което имаше: коня, оръжието, стотиците дреболии, от които има нужда всеки уестмен. Всичко това вече им принадлежеше.

Вождът на апачите се казваше Гордо. Беше огромен мъж с мускулесто тяло. Не беше истински апач. В жилите му течеше кръвта на някой бял мъж или на бяла жена.

Гордо беше водач на банда ренегати. И той, и бойците му бяха изгонени от своите. Племето не можеше да ги търпи повече и сега трябваше сами да се оправят.

Това беше и една от причините за нападението над Ласитър. Искяха парите му, дрехите, оръжието му. Те бяха диваци и унищожаваша всичко, което им паднеше в ръцете.

Освен това щеше да им достави голямо удоволствие да пратят белия човек на оня свят.

Ласитър вдигна очи към Гордо, който внимателно постави стрелата в лъка си. Острието й, намазано с бизонска мас, беше от кремък. Ласитър много добре разбираше какво означава това. Смъртта му щеше да бъде адски мъчителна. Отравяне на кръвта и страшни мъки – това беше присъдата му.

Двамата мъже се погледнаха в очите. Зад водача на бандата се бяха изправили най-малко двадесет воители. Всички бяха полуголи, с кожени панталони, обшити с ресни. Медноцветните им гърди бяха украсени с огърлици от кости и зъби. По каменните им лица бяха изрисувани ярките цветове на войната. Ласитър сякаш се беше озовал право в деветия

кръг на ада.

Той погледна отровната стрела, после отново впи очи в лицето на Гордо. Вождът на прогонените апачи явно се наслаждаваше на властта си върху белия човек и без да бърза, опъна лъка си.

Ласитър неволно потрепера, когато стрелата изсвистя на сантиметър от врата му и каменното ѝ острие се заби в кората на дървото.

Апачите избухнаха в див смях.

Внезапно стана тихо.

Един от апачите беше надал нисък гърлен вик и всички като по команда обърнаха главите си в една посока.

Никой вече не се интересуваше от пленника. Хиляди пъти по-интересно беше това, което се беше появило на края в котловината.

Там беше застанала една жена. Бяла жена с разпуснати руси коси, облечена с прозрачна рокля от воал.

Ласитър почувствува облекчение. Тази жена беше същинска богиня. Сякаш идваше от друг свят. Никога досега не беше срещал жена, обградена с подобна тайнственост.

Воините на апачите я гледаха жадно. В тъмните им очи блестеше животинска страст.

Тази жена изглеждаше така, че дори измъченият до смърт Ласитър почувствува как го обзема възбуда. Той се взираше с жадни очи в Хуанита Перада. Под светлосинята рокля от воал ясно се очертаваха формите на бедрата ѝ. Завладяха го скъпи спомени и той си помисли колко е хубаво все пак да се живее в този луд свят. Воините на апачите бяха замръзнали по местата си.

– Пуснете този мъж! – извика жената. – Подарете му живота, воини на апачите! А аз ще ви подаря нещо много по-хубаво. Това е добра сделка, нали?

Ласитър едва преглътна с пресъхналото си гърло.

Той знаеше, че Хуанита Перада е влюбена в него. Но никога не беше предполагал, че е способна на такава жертва. Хуанита Перада даваше себе си, за да спаси живота му. Тя спокойно се обърна към Гордо:

– Ела при мен, вожде! – подкани го русокосата жена. – Чакам те!

Ласитър видя, че Гордо едва сдържа възбудата си. Но все пак той се поколеба. Явно не можеше да проумее ситуацията и се боеше. Сърцето му беше изпълнено с недоверие. На Ласитър много му се искаше да подхвърли някоя подигравателна забележка, но навреме се възпря. В положението, в което се намираше, беше опасно да дразни Гордо. Най-разумното беше да изчака.

Гордо се обърна към него с пламтящи от ярост очи.

– Това пак ли е някоя от дяволиите ти, Ласитър? – попита злобно той. – Коя е тази жена? Твоя съюзница ли е?

Ласитър поклати глава. Той продължаваше да се преструва на полу-мъртъв, въпреки че от няколко минути насам животът се беше завърнал в тялото му. Духът му също се беше ободрил след внезапното появяване на Хуанита Перада.

– Никога не съм виждал тази жена – излъга той. – Нямам и понятие защо иска да ме освободи.

Гордо явно беше несигурен. Той сви рамене и отново насочи вниманието си към Хуанита.

– Вярно ли е това, което каза Ласитър?

Тя се усмихна очарователно и отговори уверено:

– Вярно е, вожде. Не познавам този мъж.

– Защо тогава искаш да го освободим? – попита Гордо с дрезгав глас. – Как така се жертвуваш за един човек, когото изобщо не познаваш?

Лицето на жената остана усмихнато, но гласът ѝ беше студен като лед.

– Това си е моя работа. Гордо. За теб и за твоите воини ще бъде добре, ако се научите да мислите малко повече.

Гордо се стресна.

– Какво искаш да кажеш?

– Ти се държиш като разярен бик на арената – обясни жената. – Имаш още много да учиш, Гордо. Само така ще успееш да станеш отново велик вожд, какъвто си бил преди. Вожд от класата на Джеронимо или Начез. Един от онези велики воини, за които ще се говори и след сто години!

Хуанита Перада рискуваше изключително много. Но тя си беше такава. Ласитър знаеше това. Познаваше тази жена от няколко седмици. Двамата се бяха любили и бяха прекарвали незабравими часове заедно.

Едно не му беше ясно – как така се беше появила тя в тази пустиня? А всъщност обяснението беше просто. Тя го беше последвала, тъй като не можеше да се откъсне от него.

Всъщност Ласитър изпитваше съжаление към нея. Тя беше една от онези жени, които сами трябваше да се борят с живота и постигаха всичко с много усилия. Хуанита Перада беше загубила мъжа си и детето си. Нямахше родители, при които да се приюти. Беше съвсем сама на света.

Ласитър познаваше историята на живота ѝ.

Бяха се срещнали в малкото ѝ ранчо. Той се появи внезапно там, тежко ранен, преследван от орда мексикански бандити. Едва беше успял да се изтръгне от ноктите им.

Беше по-скоро мъртъв, отколкото жив, когато със сетни сили се довлече в ранчото. Тя го скри в дома си. Всички подробности бяха живи в паметта му – как преследвачите му пристигнаха и претърсиха навсякъде, как Хуанита упорито отричаше да е виждала грамадния американец.

Тази жена беше дяволски смела!

Тогава тя спаси живота му, а ето че беше на път да повтори безумно смелата си постъпка.

Каква жена!

Ласитър разбра, че я обича. Ценеше я много. А това, че рискуваше всичко заради него, неимоверно я издигна в очите му. Тя беше истинска богиня!

Но в никакъв случай не можеше да приеме такава жертва. Той беше корав мъж, но всичко си имаше граници. Трябваше бързо да сложи край на този ужас.

Тези мисли пронизваха ума му, докато гледаше красивата жена пред себе си. Той забеляза, че войните на апачите също не могат да се изтръгнат от вцепенението си.

Никога досега тези мъже не бяха преживявали подобно нещо. Тази прекрасна бяла жена им се предлагаше като същинска уличница! Тя им обещаваеше неща, за които един индианец можеше само да мечтае. И всичко това, за да спаси живота на Ласитър.

– Даваш всичко? – попита вождът. – Наистина ли, жено? Или това е само измама?

Той говореше доста правилен, но твърд англо-американски. Думите му звучаха някак вулгарно, но въпреки това Ласитър не можеше да отрече известната му образованост.

– Ренегадо – каза жената, – нали така те наричат, стари негоднико! Ел Ренегадо! Тук съм, за да сключя сделка с теб. Готова съм да платя. Ще получиш от мен всичко, каквото искаш.

Тя хвърли кратък поглед към Ласитър. В очите ѝ се четеше примирение и горчивина.

Ласитър много добре я разбираше. В ума му отново изникнаха спомените – всички ония незабравими часове, прекарани с тази жена. А си мислеше, че е забравил всичко, след като я напусна.

Тя искаше на всяка цена да го задържи при себе си. Беше готова да

плати най-високата цена.

Хуанита Перада. Русата мексиканка. Необикновена жена. Не само защото русата коса рязко я отличаваше от повечето ѝ сънароднички. Не, тя с цялата си личност се издигаше високо над сивата маса.

Бандитите сякаш бяха забравили Ласитър. Той вече не ги интересуваше. А и имаха достатъчно време да се разправят с него. Беше вързан и не можеше да им избяга.

– Защо се жертваш заради него? – попита смаяно Гордо. – И кой ти гарантира, че ще спазим обещанието си? Ние сме ренегати, жено. Свикнали сме да вземаме от живота каквото си поискаме. За мен и моите приятели понятието чест не съществува. Бързае да живеем, защото сигурно няма да мине много време и дяволът ще отнесе душите ни.

Собствените му думи сякаш още повече го възбудиха. В тях звучеше горчивина и дива ярост. Това беше гневът на изхвърления от обществото човек, който може да разчита само на себе си.

Вождът бавно тръгна срещу жената. Тя го очакваше, без да помръдне. Лицето ѝ беше като издялано от камък. Дори не трепна, когато апачът сложи ръка на рамото ѝ. Не издаде нито звук, когато я дръпна грубо към себе си и ръцете му се плъзнаха по стройното ѝ тяло.

Ласитър почти повярва, че това е само сън. Може би разгорещеното му въображение рисуваше картини, които не можеха да бъдат действителност. Затвори очи, но когато отново ги отвори, гледката беше същата.

Не беше сън. Действителността, която се разкри пред очите му, беше ужасяваща.

Вождът на апачите падна заедно с жената върху сухата бяла земя. Нима искаше пред очите на всички да вземе онова, което жената така щедро му беше предложила?

Той легна върху нея и се изсмя. Но смехът внезапно секна.

Гордо продължи да лежи тихо, като вкаменен.

Нито Ласитър, нито апачите разбраха, че ситуацията се е изменила. Те виждаха само, че вождът на апачите продължава да лежи върху бялата жена, без да помръдва.

Какво се беше случило?

2.

Русата мексиканка светкавично беше измъкнала пистолет изпод роклята си. Един двуцевен „Деринджър“. Тя притисна двойното дуло в бронзовите гърди на апача и изсъска:

– Хванах ли те, Гордо! Мога да те убия, вожде. Само да помръдна пръста си, и ще се озовеш във вечните ловни полета.

Гордо остана безмълвен. Беше вцепенен от изненада. Тази атака беше напълно неочаквана за него. Хуанита Перада продължаваше да лежи по гръб под него и той болезнено усещаше натиска на дулото право в сърцето си.

– Махни се от мен! – заповяда жената. – Но бавно и внимателно. При първото подозрително движение ще стрелям. Само ако знаеш колко ми се иска веднага да те убия! Защото на съвестта ти лежат мъжът ми и детето ми.

Гласът ѝ беше възбуден и изпълнен с омраза. Въпреки това сърцето ѝ беше студено като лед.

Вождът на апачите внимателно се отдели от нея и застана на колене. Хуанита продължи да лежи по гръб, стискайки пистолета в десницата си.

– Убий ме – каза Гордо, – но и Ласитър ще умре. После всичките ми бойци ще се нахвърлят върху теб. Тежко ти, Рубия!

Той беше прав, разбира се. Страшна участ очакваше Хуанита, ако убие вожда на бандата. Но тя беше тръгнала по този път и от него нямаше връщане.

Важното сега беше друго – Хуанита се надяваше, че Гордо все пак ще се уплаши от смъртта и ще отстъпи. Не ѝ се вярваше, че току-така ще се принесе в жертва. Макар че тази постъпка щеше да спаси честта му за вечни времена. Никой повече нямаше да го смята за страхливец.

Хуанита Перада не знаеше какво ще реши Гордо. Можеше само да се надява. Беше готова да умре, ако не ѝ остане друг изход.

Тя мълчаливо втренчи очи в индианския вожд. Двамата поведоха истински двубой с погледи. В крайна сметка Хуанита хладнокръвно проговори:

– Заповядай на воините си да освободят Ласитър! Веднага или ще стрелям!

Апачът се поколеба. Очите му диво святкаха.

– А после? – попита той. – Как си представяш нещата по-нататък?

Хуанита Перада беше студена като лед. Спокойствието ѝ бе учудващо. Беше се примирила със смъртта, в случай че планът ѝ се провали.

– Ще видиш, Гордо – усмихна се тя. – Дай заповед! Нямам много време.

Апачът леко обърна глава и извика на езика на своя народ:

– Пуснете го на свобода! Отвържете въжето!

Воините му веднага се подчиниха. Бързо развързаха дебелите въжета, с които Ласитър беше завързан за граповото стебло. Той въздъхна с облекчение и олюлявайки се, се отправи към мястото, където бяха оставени дрехите му. Посегна с треперещи ръце към прашните и пропити с пот панталони, после към ризата и елека. Когато най-последно закопча колана с револверите на кръста си, се успокои.

Тръгна с твърда крачка нагоре по склона, без дори да трепне под палещото слънце. Даже не се изпоти, тъй като тялото му беше изсъхнало като старата кожа на седлото му. Спря с широко разкрасени крака пред Хуанита и апача.

– Мисля, че съм ти много задължен – обърна се Ласитър към русокосата мексиканка. – Надявам се някога и аз да ти отвърна със същото.

– Аз също се надявам – усмихна се в отговор тя. В тези думи прозвуча цялата ѝ любов.

Апачът Гордо продължаваше да клечи на горещата земя. Жестоката усмивка играеше по тънките му устни.

– Много интересно, как ще се измъкнете оттук – промълви той. – Никога няма да успеете.

Явно бе уверен в хората си, макар че самият той беше в опасност. Усещаше своите воители зад гърба си и това го правеше дори нагъл.

Ласитър кимна.

– Да, Гордо, прав си – каза спокойно той. – Трудно ще се измъкнем оттук. Въпреки това се обзалагам с теб на каквото искаш, че ще успеем. Ставай, Гордо! Време е да вървим!

Апачът бавно се надигна. Лицето му беше сковано в каменна маска. Само очите му проблясваха.

Ласитър се обърна към останалите воители, които чакаха неподвижно.

– Пушката ми! – извика той. – И три коня! Моят, този на вождата и един за сеньората. Пронта, побързайте! И без глупости, иначе шефът ви веднага ще умре.

Ласитър съвсем не беше толкова сигурен, че ще се измъкне оттук.

Шансовете бяха минимални. Но трябваше да рискува.

Беше дал честната си дума на един мъж от Сонора. Това беше причината, поради която беше напуснал русата мексиканка и се беше отпавил на север. Трябваше да премине в Аризона, но попадна в ръцете на апачите.

А в Каза Гранде го чакаше Арч Колеман. Той беше стар приятел на Ласитър. Оставаха му още само два дни. Ако не пристигнеше навреме, Арч Колеман щеше да бъде загубен. Въпросът беше на живот и смърт. Ласитър трябваше да пристигнеше навреме с цената на всичко.

Защото Арч Колеман щеше да бъде обесен.

Ласитър научи това в Сонора. В Хермосильо му предадоха известието на стария му приятел и той веднага тръгна на път. Обаче го нападнаха кръвожадните мексикански бандити – ладроните – и трябваше да си пробива път с изстрели. Тежко ранен, беше успял да се довлече до ранчото на Хуанита Перада. Младата мексиканка, която го приюти, беше загубила мъжа си и детето си и виновни за това бяха изгонените от племето си апачи, чийто вожд беше Гордо.

Кръгът се затваряше. Ласитър беше тръгнал по път, от който нямаше връщане. Длъжен беше да продължи. Трябваше да спаси Хуанита Перада, русата мексиканка. Тя на два пъти го измъкна от лапите на смъртта. Тази задача беше дяволски трудна. Само господ знаеше как ще завърши тази объркана история.

Един от апачите донесе пушката му. Ласитър внимателно провери дали всичко е в ред.

Вождът Гордо продължаваше коварно да се подхилва. Явно беше уверен в крайната си победа.

– Ами сега, американецо? – попита ехидно той.

– Три коня! – повтори Ласитър. – Това беше втората ми молба. Първо ще поюздим малко, Гордо. После ще видим.

Гордо въздъхна и извика на хората си да се подчинят. Скоро докараха жребца на Ласитър и още два коня. Ласитър се метна на седлото, без да изпуска от очи Гордо. Уинчестърът му беше насочен право в сърцето на апача.

Гордо разбра, че е на косъм от смъртта, и също се метна на коня.

Тримата препуснаха. Начело Гордо, след него, един до друг, Ласитър и Хуанита Перада.

Воините на апачите не помръдваха. Не искаха да станат причина за смъртта на вожда си, затова не се осмелиха да стрелят. Защото пръстът на Ласитър беше на спусъка на уинчестъра и той със сигурност щеше да

има достатъчно сили, за да стреля, каквото и да се случи.

Ласитър не се обръщаше назад. Беше сигурен, че апачите ще сметнат това за слабост. Те го изпратиха с очи.

– Ласитър – прошепна Хуанита, – нали знаеш защо аз...

Грамадният мъж я прекъсна с повелителен жест.

– Няма нищо, Хуанита – каза рязко той. – Знам всичко. Не говори повече.

Тя сведе очи и устните ѝ потръпнаха. Почувствува се ужасно неудобно, че Ласитър я скастри така грубо в присъствието на Гордо.

Прекосиха първото било и се скриха от очите на апачите. Миля след миля измъчената от жегата земя оставаше зад тях. След ездачите се носеше облак прах. На запад слънцето слизаше към хоризонта.

Когато изкачиха следващото било, Ласитър се обърна назад. Нямаше и следа от индианците. Вождът им се усмихна многозначително.

– Е, Ласитър, ще ме пуснеш ли да си вървя?

Ласитър помисли една минута. Беше му ясно колко рискува, ако освободи вожда още сега. Много вероятно беше воините му да дебнат наблизко и да изчакват удобния момент за нападение. От опит знаеше, че апачите са майстори да се промъкват непосредствено зад врага си. Не можеше да мери червенокожите с обикновените човешки мерки. Те бяха в състояние да се състезават и с най-бързия кон и преодоляваха с лекота огромни разстояния пеш. Бяха по-издръжливи и от гладните прерийни вълци.

За това Ласитър не отпусна пушката си и след минута спокойно отговори:

– Ще останем още малко заедно, Гордо. Така е по-добре. А сега – напред! Трябва да стигнем границата с Аризона.

Тримата отново препуснаха в бързо падащия мрак. Скоро настъпи и нощта. Звезди обсипаха небето и луната бавно се заиздига към зенита си. Някъде в далечината се чу вой на койоти. Ласитър се питаше дали това наистина са прерийните вълци, или апачите съобщават нещо на вожда си. Тези индианци умееха да имитират всички животни, които населяваха тази дива местност.

От време на време Ласитър скрито поглеждаше към Хуанита Перада, която седеше твърдо изправена на седлото, небрежно уловила с ръка юздата. Пшениченорусата и коса се развяваше в лунната нощ. Тя гледаше напред и тихо се усмихваше на някаква своя мисъл.

Ласитър мислеше колко е задължен на тази жена и се питаше дали някога ще успее да ѝ се отплати за всичко, което беше сторила за него.

Тя беше наистина необикновена. Ласитър никога не беше срещал подобна на нея.

Беше среднощ, когато стигнаха до границата с Аризона. Ласитър не минаваше за пръв път оттук и се ориентираше по различни знаци. На запад се намираше Ногалес, а на изток – Агуа Приета. На север се издигаха величествените върхове на Аризонските планини. До Каза Гранде оставаха не повече от 50 мили. А в Каза Гранде го чакаше верен приятел, осъден на смърт чрез обесване.

Да, Арч Колеман беше истински приятел. Един от онези рядко срещани мъже, на които винаги можеше да се разчита. Беше честен и почтен до мозъка на костите си.

Това си мислеше Ласитър, когато спря коня си. На лунната светлина двамата с Гордо втренчиха поглед един в друг.

Гордо се усмихваше по начин, непознат сред индианските народи. Този вожд на отритнатите апачи беше наистина необикновен мъж.

Бавно, много бавно Гордо вдигна ръка и описа кръг. Местността наоколо в миг оживя. Сякаш изникнали от земята, воините на апачите ги заобиколиха. Двайсет пушки се насочиха към Ласитър и русата мексиканка.

– Свалете пушките! – заповяда Гордо на наречието на апачите. – Вече няма да воюваме срещу този бял мъж. Нашите оръжия никога няма да стрелят срещу него.

Настана пълна тишина.

Гордо, Ел Ренегадо, обърна коня си към Ласитър и протегна ръка на едрия американец.

– Искам да бъда твой приятел – каза просто той.

Ласитър протегна своята ръка и двамата отново се погледнаха в очите. Свързваше ги нещо много общо. И двамата бяха един и същи тип. Мъже като тях винаги изпитват уважение един към друг. Те бяха отхвърлени от обществото, вечно гонени и никога нямаше да намерят спокойствие.

Ласитър преглътна безшумно. После се покашля и дрезгаво проговори:

– Приемам дружбата ти. Гордо. Питам те обаче, защо ми готвеше такава страшна смърт? Можеш ли да ми обясниш това?

Вождът на апачите горчиво се усмихна.

– До днес мразех белите хора – отговори мрачно той. – Бях се заклел да ги избия всичките. Защото те ме подложиха на най-жестоките мъчения, които можеш да си представиш, човече. Бях техен пленник и

реших, че всички бели хора са като тях – истински дяволи. Смятах, че и ти ще ме измъчваш, но ми доказа, че на този свят има и добри бели хора. Можеше да ме убиеш, но не го направи. Това, което направи сега, беше дело на смел мъж. Ти заслужи уважението ми, Ласитър!

Той пусна ръката на доскорошния си враг и го погледна право в очите. Това не бяха очи на лъжец. Вождът на апачите говореше напълно искрено.

Ласитър сложи дясната си ръка на сърцето си.

– Благодаря ти, Гордо – отговори той. – Радвам се, че още има мъже като теб. Най-добре е никога вече да няма войни между бели и червенокожи.

Гордо отново се усмихна.

– Нека Маниту те закриля – каза той. – Никога няма да забравя, че ми подари живота. А сега ми кажи – къде отиваш, Ласитър? Може би аз и воините ми можем да ти помогнем с нещо? Трябва само да ни кажеш! Ще ти докажа, че не говоря празни приказки. Накъде си тръгнал?

– Отивам в Каза Гранде – отговори кратко Ласитър. – Но не вярвам, че ще можеш да ми помогнеш, Гордо...

Вождът кимна на апачите и вдигна ръка за поздрав.

– Адиос, амиго – каза той и потегли. Русата жена го последва като сянка. Воините на апачите мълчаливо ги проследиха с очи, докато мракът ги погълна.

* * *

– Добър човек – промърмори на себе си Гордо, когато тропътът на копитата заглъхна в тъмнината. – Най-добрият бял човек, когото познавам.

Той говореше на себе си и воините му само мълчаливо го изгледаха. Никога не бяха виждали вожда си в такова състояние. Всички бяха смутени и не знаеха какво да правят. Гордо толкова мразеше бледоликите, а сега се побратими с един от тях. Не можеха да проумеят постъпката му.

Вождът на индианците с лице на сокол леко се усмихна.

– Знаем какво си мислите – произнесе примирително той. – Може би дори смятате, че съм загубил разума си. Но това не е вярно. Този мъж ме научи, че има и други начини на борба, не само чрез насилие и омраза. Белият мъж спечели уважението ми. Винаги ще му бъда благодарен за това. А сега доведете конете си! Потегляме на север.

– Каква е целта ти, шефе? – извика един боец.

– Усещам, че Ласитър скоро ще има нужда от помощ – отговори вождът. – Той е като вълк единак и отвсякъде го гонят. Той е като мен. Като нас. Всички сме еднакви.

Апачите мълчаха.

Гордо замислено се вгледа в посоката, в която беше изчезнал Ласитър. Някъде далеч отново се чу вой на койот. Петнистият мустанг на вожда неспокойно изцвили.

Все така мълчаливо апачите тръгнаха да доведат конете си.

* * *

Първите слънчеви лъчи огряха пустинната местност, когато Ласитър и Хуанита Перада спряха за пръв път да си починат след дългата и уморителна езда.

Хуанита все още носеше прозрачната светлосиня роба, в която изглеждаше толкова прелъстителна. Тя беше застанала край огъня в такава поза, че никой мъж не можеше да устои на красотата ѝ.

– Ласитър – промълви тихо тя.

Той въпросително я изгледа. Знаеше, че ще иска нещо определено от него, но смяташе, че е по-добре тя сама да изрази желанието си. Защото в неговите очи тази жена беше богиня.

– Кажи, Хуанита – подкани я меко той.

– Искам да бъда с теб, Ласитър. Завинаги.

Ласитър беше разседлал конете и сега се отпусна уморено на мека-та трева. Легна по гръб, скръсти ръце на тила си и се загледа в развиделящото се небе.

Странно защо, но Хуанита много силно го вълнуваше. Дали защото отдавна не беше имал жена до себе си? Или защото тя беше наистина необикновена?

– Да, Хуанита, може би ще останем заедно – проговори замислено той. – Аз те обичам. Ти си смела жена. Но кой от нас може да предвиди бъдещето?...

Тя затвори очи.

Ласитър внезапно усети колко е уморен. Отпусна главата си и дълбоко заспа.

Събуди го нежно докосване до устните му. Беше доста топло. Ако се съди по слънцето, приближаваше десет. Хуанита Перада се наведе над него и отново го целуна.

– Обичам те, Ласитър – прошепна страстно тя. – Винаги можеш да разчиташ на мен. Нищо вече не може да ни раздели. Само смъртта ще

ни откъсне един от друг.

Само смъртта!

Ласитър се наслаждаваше на галещите го устни и мислено се пренесе в щастливото минало.

Сякаш беше минала цяла вечност оттогава! Колко малко беше живял с Мери Канърой, дъщерята на палача! Никога след това не беше срещнал жена, която толкова да прилича на нея. Ласитър не можеше да се откъсне от спомените си. Мрачни картини се редуваха в съзнанието му. Нима всичко щеше да се повтори?

Меките устни на Хуанита отново докоснаха неговите. Той усети топлината на тялото ѝ. Тази топлина проникваше в него въпреки замърсеното му и пропито с пот облекло. Той почувствува как се възбужда за пръв път от много време насам.

– Нали ще остана с теб? – прошепна тя.

Тихият ѝ глас трепереше. Хуанита Перада беше накрая на силите си. Ласитър беше последната ѝ надежда. Тя бе загубила всичко, заради което си струва да се живее, и сега отчаяно се вкопчваше в големия американец, смятан за непобедим.

– Да, Хуанита, ще останеш при мен – проговори меко Ласитър, подавайки се на някакъв внезапен импулс. – Обещавам ти, че винаги ще бъда до теб, когато имаш нужда от мен.

Мъжът говореше сериозно. За него това беше ново начало.

Досега не беше срещал често щастieto в отношенията си с жените. Но този път може би щеше да сполучи.

Хуанита Перада беше не само красива, но и смела. Жена с лъвско сърце. Тя му подходеше. Сигурно щеше да бъде добра майка на синчето му. Ласитър с болка си спомни малкия Джей, който живееше в Ел Пасо, в голямото семейство на Бенито Санчес, един от най-добрите му приятели.

Може би скоро целият живот на Ласитър щеше коренно да се промени. Колко му се искаше понякога да свършат тези безпокойни скитания и многобройните опасни приключения! Да намери някъде нова родина! Да не бъде повече така ужасно сам!

– Обичам те, Ласитър! – шепнеше жената.

Нежно прегърнати, двамата лежаха на сухата земя. Постепенно забравиха всичко около себе си, забравиха света и всичките злини, които им беше причинил. Не след дълго двамата бяха голи. Голи под палещото слънце. После се изкъпаха в бистрото поточе, което течеше наблизко.

Ласитър не можеше да забрави думите, които беше казал на

Хуанита Перада. Колкото повече размишляваше, толкова по-важно му се струваше да спази обещанието си, докато все още имаше сили за това.

Първо обаче трябваше да свърши нещо много важно.

Чакаше го Каза Гранде. Приятелят му Арч Колеман беше осъден на смърт. Не можеше да изостави един от най-добрите си приятели. Как са могли да го осъдят? „За убийство“ – гласеше присъдата. За предполагаемо убийство, защото Ласитър беше сигурен, че приятелят му не е убиец. Твърде добре го познаваше. Арч Колеман не можеше да убие дори муха, камо ли да посегне на човешки живот.

Ласитър не знаеше никакви подробности, но усещаше, че приятелят му е жертва на някакъв коварен план. Арч Колеман беше богат човек. Имаше няколко сребърни мини близо до Каза Гранде и богатствата му със сигурност привличаха множество алчни погледи. Вероятно беше попаднал в мрежата на хора, които искаха да присвоят парите му. Ласитър беше сигурен в това.

– Трябва да побързаме – обърна се той към Хуанита, след като се облякоха. – Нямаме никакво време.

Тя сериозно кимна.

– Разбирам, амиго. Ти си един от онези мъже, които никога няма да изоставят приятеля си в беда. Такива като теб са един на десет хиляди. Затова съм сигурна, че и мен няма да изоставиш.

Хуанита беше свалила прозрачното си светлосиньо одеяние. Тя беше измъкнала от торбата си джинси, памучна риза и високи ботуши и имаше вид на наперено момче.

Двамата се метнаха на конете и потеглиха в буен галоп. Ласитър винаги съумяваше да запази спокойствие, но сега усещаше страх. Някакво лошо предчувствие упорито го подканяше да бърза.

Един до друг, двамата се отправиха на север, без да поглеждат встрани. А и нямаше как да забележат индианците, които ги следваха на разстояние. Водени от Гордо, те тъкмо бяха спрели на един хълм и проследиха с очи двамата ездачи, които сред облак прах изчезнаха в далечината.

Гордо каза на воините си:

– Кълна се в Маниту – тези двамата скоро ще имат нужда от мощ. Продължаваме след тях. Не бива да ги изпускаме от очи.

Той пришпори мустанга си и воините му го последваха. Те внимателно се взираха в облака прах, надигащ се изпод копитата на конете, които препускаха с всички сили.

– Този Ласитър е необикновен човек – промълви сякаш на себе си Гордо. – Първо щях да го убия, а сега бързам да му помогна... Живеем в странен свят.

Воините му мълчаха. Всички бяха чули думите на вожда. Тези думи ги накараха дълбоко да се замислят. Животът на всеки един от тях беше изпълнен с битки, убийства и омраза. Всички се бяха заклели да убият колкото се може повече бледолики. Тази клетва ги обединяваше досега.

А ето че днес се бяха сблъскали с Ласитър. С този толкова необикновен мъж. Имаха намерение да го убият, както убиваха всеки изпречил се на пътя им бял мъж. Никой не беше успял да се измъкне жив от желязната им хватка. Но този път нещата се бяха обърнали.

Затова всеки един от тях изрази мълчаливо съгласие с думите на вожда си. Апачите с готовност щяха да помогнат на грамадния американец и на русата жена, когато станеше нужда.

3.

Вече се свечеряваше. Все още беше твърде горещо. Обикновено по това време на деня хората се криеха по къщите си или под някоя по-дебела сянка. А повечето мъже пълнеха баровете и се наливаха с всевъзможни питиета, от които им ставаше още по-горещо и главите им помътняваха.

Този следобед обаче всичко беше различно. Широката главна улица на Каза Гранде и тесните странични улички гъмжаха от народ, коне и каруци. Това стълпотворение ясно показваше, че предстои някое интересно зрелище, което тълпата за нищо на света не би искала да пропусне.

На бесилката, издигната наред големия площад, се люлееше токущо окачената примка.

В малкия затвор зад офиса на шерифа палачът очакваше жертвата си.

Арч Колеман вече не се надяваше на нищо. Той седеше на ръба на коравия нар в мръсната килия, знаейки, че скоро ще го отведат на бесилката.

Чувствата му бяха притъпени. Усещаше само безгранично отчаяние. Страшно беше да поемеш последния си път, когато нямаш вина за престъплението, в което те обвиняват.

Ръцете му бяха заключени в стоманени белезници. Дълго си беше блъскал главата да открие някаква възможност за бягство. Но нямаше изход. Краят изглеждаше неизбежен.

Пред решетките застана шерифът Берн Стюдмън, сериозен сивокос мъж на около 50 години. Лицето му напомняше това на стар вълк, преминал през всевъзможни изпитания, Макар че косите му сивееха, мустаките, които украсяваха горната му устна, бяха катраненочерни.

– Скоро ще те отведат – проговори тихо той. – Мога ли да ти помогна с нещо, Арч?

Арч Колеман горчиво го изгледа и поклати глава.

– Не, Верн – отговори уморено той. – Благодаря ти за всичко. Ти беше единственият в този град, който повярва в невинността ми. Опита се дори да ме защитиш пред съда. Постара се да откриеш доказателства, че аз не съм убил жена си. Как да я убия! Та аз живях с нея цели 20 години и толкова я обичах...

Шерифът сериозно кимна.

– Прав си, Арч – прошепна той. – Знам всичко. Въпреки това всички доказателства са срещу теб. Толкова свидетели те обвиниха пред съда! Но ти и сам знаеш това. Чули са, че си се скарал ужасно с жена си и си заплашил, че ще я убиеш, ако се срещне още един път с Ред Клайд Мълиган.

Осъденият се загледа мрачно пред себе си. След малко отчаяно поклати глава.

– Лъжи, само лъжи! Проклети, коварни лъжци! Никога жена ми не е имала връзка с Мълиган. Лиза беше вярна и предана съпруга. Готов съм да се закълна във всичко свято!

– Така е – кимна замислено шерифът. – Ред Клайд каза същото. Но никой не му повярва. Арч, аз винаги съм те смятал за най-добрия човек. Проклетие! Да не бяха тези доказателства! Веднага щях да те пусна отук и да се опитам да улесня бягството ти.

Арч бавно вдигна глава и се опита да се усмихне.

– Да, Верн – промълви измъчено той. – Вярвам във всяка твоя дума. Би направил всичко за мен, но ръцете ти са вързани. Положил си клетва пред закона и свято я спазваш! Но въпреки това...

Арч Колеман преглътна с усилие. Той наведе очи, за да не забележи шерифът сълзите, които се стичаха по страните му. Беше на края на силите си. В устата му горчеше.

– Може би е по-добре, че ще умра – произнесе задавено той. – Скоро ще бъда при моята Лиза.

Шерифът Стюдмън също наведе глава и сърдито изгледа звездата, която светеше на гърдите му.

„Проклетата звезда – помисли си той. – Само да не беше тя! Веднага щях да...“

Внезапен шум прекъсна мислите му и той обърна глава. В затвора беше влязъл среден на ръст мъж с плешива глава и огромни светлосини очи. Това беше Кал Шарон, палачът на Каза Гранде.

– Време е, шерифе – проговори той. – Часът настъпи. Съдията ми заповяда да отведа осъдения.

В гласа му нямаше и следа от каквото и да било чувство. Арч Колеман чу думите му, но не помръдна. Мислите му бяха при Лиза, мъртвата му съпруга.

От време на време се сещаше и за най-добрия си приятел. За човека, с когото бяха свързани последните му надежди. Той беше единственият, който би могъл да му помогне в тази безизходна ситуация.

Осъденият на смърт мислеше за Ласитър. В този миг зад палача се появиха двамата му помощници.

Край. Часът беше настъпил. Вече нямаше никаква надежда.

Шерифът се обърна с отпуснати рамене. Нямаше сили да произнесе нито дума.

В същия момент откъм офиса прозвучаха силни гласове. Арч Колеман слисано вдигна очи и сякаш се събуди от дълбок сън. Единият глас му беше познат! Познаваше го толкова добре, колкото и собствения си.

Ласитър беше тук! Най-послед!

Колеман спонтанно склочи ръце, сякаш искаше да се помоли. Този глас беше вестител на нова надежда.

Ласитър щеше да опита всичко възможно и невъзможно. Той разполагаше с хиляди хитрости.

– Я вървете по дяволите! – изкрещя в този миг Ласитър. – Как може да не ми разрешавате да поговоря със собствения си брат, и то преди да го обесят! Няма ли у вас капка човечност?

После се чу женски глас.

– Аз също искам да прегърна брат си! За последен път! Настоявам да ни пуснете! Ако не ми позволите да го видя, ще се оплача на губернатора.

Един от помощниците на шерифа влезе в затвора.

– Дявол знае какво е това, шефе! – извика той. – Чухте ли какво искат онези двамата?

– Чух всичко – отговори спокойно шерифът. – И съм на мнение, че мъжът и жената имат право да видят за последен път брат си и да говорят с него.

Шерифът Стюдмън беше истински мъж. Той беше справедлив и искрен служител на закона. Всяка негова дума, всеки жест излъчваха спокойствие и сигурност. Той поглади бавно мустаците си и се отдръпна встрани, докато Ласитър и Хуанита Перада влизаха в затвора. Очите на осъдения проблеснаха за миг, но той веднага се овладя.

– Джон! – извика радостно Арч. – Люси, мила! Какво щастие, че дойдохте навреме!

Никой не разбра какво всъщност искаше да им каже. За всички присъстващи това беше само една трогателна среща между роднини, които отдавна не са се виждали.

След Ласитър влязоха четирима души. В ръцете си стискаха пушки, насочени право в гърба му. Изглеждаше, че Ласитър няма никакъв шанс срещу толкова много хора.

Той обаче беше на друго мнение. Беше изиграл тази сцена, залагайки всичко на карта. Начинанието му беше безумно смело и благодарение на това имаше шанс да успее.

Беше оставил колана с револверите в офиса. Бяха го претърсили за оръжие. Обискът беше щателен, но не намериха нищо. Нито пистолет, нито дори джобно ножче.

Ласитър наистина нямаше оръжие. Но той победоносно се усмихна, когато видя, че хитростта му е успяла. Защото револверът беше у Хуанита Перада. Дълбоко под синята ѝ пола беше укрит „Шарпс-Деринджър“ с три цеви, 22-ри калибър.

Ласитър застана плътно до решетката. Пушките почти опираха в гърба му.

– Братко – промълви той, – какво стана? Защо си осъден на смърт?

Хуанита Перада се хвърли напред и протегна двете си ръце през решетката. Веднага един от мъжете я блъсна с дулото на пушката си в гърба и изръмжа:

– Без номера, лейди! Кой знае дали наистина сте му сестра. Той никога не е споменавал, че има някъде роднини...

И той недоверчиво изгледа Ласитър, който невъзмутимо стоеше до Хуанита Перада.

Ласитър бързо намигна на Арч Колеман и по блясъка в очите му установи, че старият му приятел е разбрал.

Хуанита се разхълца. Тази жена играеше ролята си превъзходно. Тя отново протегна ръце към „брат“ си. Никой не видя как бързо пхна нещо под дрехата му. Никой, освен Ласитър. Но той знаеше това и го очакваше.

Всичко стана за секунда. Арч Колеман реагира веднага. Деринджърът, внесен от Хуанита Перада, беше на сигурно място под ризата му. Никой от въоръжените мъже наоколо не забеляза нищо.

Русата жена се обърна към шерифа. Беше ред на следващия номер. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, а лицето ѝ – сгърчено в отчаяние. Гледката беше трогателна и ставаше още по-страшна при вида на насочените в гърдите ѝ пушки.

– Шерифе! – изхълца тя. – Аз искам само правото си! Защо този мъж ме заплашва с оръжие? Кажете му да престане!

– Не вярвам на тази жена – изръмжа помощник-шерифът. – Откъде да знам, че му е сестра?

Шерифът вдигна рамене.

– И аз не мога да го докажа, Шърман – каза спокойно той. – Но не

мога да докажа и противното. Не знам има ли закон, който разрешава среща с брат и сестра преди смъртта на бесилката. Но има друг закон, който е по-важен. Това е законът на човечността.

Той направи кратка пауза. Лицето му изразяваше дълбока горчивина. После посочи с ръка гърдите си, където блестеше шерифската звезда. Натисна мястото, където се намираше сърцето му.

– Ето – продължи шерифът, – това е истинският закон, чийто представител съм аз. Това е моята съвест. Тук е скрита истинската човечност. Разбирате ли това, тъпи маймуни? Вече много години служа на закона. Никой в нищо не може да ме упрекне. А сега вие, глупави песове, не позволявате на един осъден на смърт за последен път да прегърне брат си и сестра си. Проклетници! Как може да сте толкова подли!

Четиримата помощници гледаха слисано шефа си. Никога не им беше говорил с този тон.

В дъното продължаваше да стои палачът и тъпо да се усмихва на себе си. В Каза Гранде много хора твърдяха, че не е съвсем наред с главата.

Шерифът усещаше, че нещо ще се случи. Той винаги имаше силно развито шесто чувство. Неговите изострени за доброто и злото сетива никога не бяха го лъгали.

Плешивият палач тъпо се подхилваше. Четиримата помощници – всъщност те бяха временни – продължаваха да се взират в шерифа, сякаш той беше загубил ума си.

Ласитър направи няколко незабележими крачки към шерифа и застана плътно до него. А Хуанита Перада прошепна няколко думи в ухото на мнимия си брат. Всичко стана толкова бързо, че мъжете наоколо отново не забелязаха нищо.

– Не губи кураж – промълви жената. – Всичко ще се оправи.

Арч Колеман облекчено се усмихна. Беше очаквал Ласитър и ето че той дойде. Старият му приятел не го изоставяше. Рядко се срещаха мъже като него.

Колеман сякаш се събуди от кошмарен сън. За него започваше нов живот. Макар че все още не можеше да осъзнае докрай случилото се.

В този миг Ласитър пристъпи към действие. И действията му бяха светкавични, както винаги.

Ръката му се стрелна настрани като главата на гърмяща змия. Това движение не можеше да се проследи с очи. То беше истинска магия.

Само за част от секундата Ласитър измъкна револвера на шерифа, скочи зад гърба му и притисна дулото между раменете му.

Четиримата въоръжени помощници застинаха по местата си. Плешивият палач зяпна от учудване. Никой не можа да разбере какво стана. За тях това беше същински кошмар.

Арч Колеман измъкна револвера изпод бялата си ленена риза и застана така, че всеки да може да види оръжието.

– Много добре, Ласитър – отбеляза кратко той. – Знаех си, че на теб може да се разчита.

Четиримата помощници и палачът отново не повярваха на очите си.

Шерифът единствен запази спокойствие. Той извърна глава и леко се усмихна.

– Вие сте Ласитър? Наистина ли?

Двамата мъже се спогледаха за миг и сякаш си протегнаха ръка. Бяха от един и същи сорт и се разбираха. Ласитър леко кимна в отговор.

– Хуанита – промълви меко той, – вземи им оръжието.

Русата мексиканка вече действуваше. Тя беше използвала слисването на въоръжените мъже и бързо измъкваше револверите от коланите им.

Четиримата не помръдваха. Бяха изплашени до смърт. Никой не беше предвидил такава изненада и не знаеше как да реагира. Името Ласитър окончателно ги скова.

– Хвърлете пушките на земята! – заповяда той. – И не се опитвайте да хитрувате. Предупреждавам ви, че лошо ви се пише!

Четиримата се спогледаха. Ласитър усети, че искаха да се възпротивят, но ги възпираше силният им страх. Хуанита Перада препаса един от коланите, които беше свалила. Плешивият палач се покашля.

– Ако ми позволите и аз да кажа нещо – започна той с дрезгав и много неприятен глас. – Вие нямате никакъв шанс да се измъкнете от града. Можете да ме убиете. Можете да убиете и шерифа, и четиримата му помощници. Но няма да излезете живи от града.

Ласитър замислено го изгледа. Този тип явно знаеше какво говори.

Той изведнъж се сети за един друг палач, когото познаваше преди години. Мислите му го пренесоха в миналото. Сякаш стрела го прониза право в сърцето, когато видя пред себе си образа на Шем Канърой, бившият палач от Оклахома. Той беше баща на момичето, което беше станало жена на Ласитър.

Страшна, тъжна история. Отново миналото оживя в съзнанието му, макар и само за секунди. Той с усилия успя да се овладее. Никой не можеше да му върне миналите дни, а точно сега не биваше да се отвлеча със спомени, иначе беше загубен.

– Шерифе, вие сте разумен човек – каза тихо Ласитър. – Сигурен съм, че ще изпълните точно онова, за което ще ви помоля.

Шерифът Стюдмън продължаваше да стои спокойно. Не изпитваше ни най-малък страх.

– Какво искате от мен, Ласитър? – попита той.

Навън гълчавата все повече се засилваше. Чуваха се заплашителни викове. Вълнуваше се тълпата, събрала се да наблюдава обесването.

Топлите лъчи на залязващото слънце проникваха през прозорчето на килията, в която Арч Колеман беше прекарал толкова тежки часове.

– Свалете всичките си оръжия – каза Ласитър. – Това е всичко, което в момента искам от вас.

Шерифът кимна и се обърна към хората си.

– Направете това, което ви се казва!

– Един по един – допълни Ласитър, който искаше да се предпази от всякакви изненади.

Шерифът отново кимна. Четиримата помощници разбраха какво се иска от тях и бързо изпълниха заповедта. Откопчаха коланите с револверите и заедно с пушките ги струпаха на купчина на глинения под.

Ласитър затвори четиримата мъже в една от килиите. През това време Хуанита Перада държеше в шах шерифа с пистолета си.

През цялото време палачът не помръдна от мястото си, продължавайки глупаво да се подхилва.

Шерифът спокойно погледна Ласитър в очите. Цялата тази история сякаш го забавляваше. Той изобщо не се боеше за живота си.

– Ами сега, мистър Ласитър? – попита иронично той. – Как си представяте по-нататъшните си действия?

Четиримата затворници заедно с палача бяха наклепали на пода в килията и трепереха от страх.

– Първо пуснете Арч Колеман – отговори Ласитър. – После ще видим.

Шерифът се раздвижи. Ласитър с усмивка забеляза облекчението, изписано се по лицето му.

Вярно беше – шерифът Стюдмън се радваше, че приятелят му Арч Колеман ще се измъкне, макар и по този насилствен начин. Затова той весело намигна на осъдения и отключи килията. Двамата се разбираха без думи.

За съжаление останалите също забелязаха това. Четиримата мъже затракаха със зъби като вълци, а палачът студено проговори:

– Имам чувството, че вие действувате в съгласие с тези проклети

престъпници...

Видът му стана още по-отблъскващ.

Ласитър го изгледа презрително и тикна револвера си в гърба на шерифа. В подобно положение и най-малките грешки можеха да бъдат фатални. Затова той постоянно беше нащрек.

– Виждате, че нямам друг избор – отговори спокойно шерифът. – Ако не се подчиня, тук ще настане същинска кланица. Нима трябва да се оставя да ме убият само за да спася един убиец?

Палачът премълча. Нямаше какво да каже, защото шерифът беше прав. От тази ситуация нямаше изход, така че никой не можеше да обвини Стюдмън в каквото и да било.

Ласитър и шерифът отново се спогледаха.

– Дайте ключовете, шерифе! – нареди той.

Стюдмън веднага се подчини.

– Но как ще излезете оттук? – попита тихо той. – В града е пълно с народ. Всички искат да видят обесването. Вслушайте се, Ласитър! Вече проявяват нетърпение.

Ласитър заключи двете килии и се върна в офиса, където беше оставил оръжията си. Бързо препаса колана с 44-калибровия „Ремингтън“ и хвърли поглед към главната улица, осветена от лъчите на залязващото слънце. Пред офиса се беше събрала голяма тълпа, която нетърпеливо чакаше. Ласитър ясно разбра това по лицата на мъжете, които диво жестикулираха. В дъното на площада видя бесилката, чиято примка се клатеше от вятъра.

Хората трескаво разговаряха и се смееха. Мнозина си бяха донесли бутилки с уиски, които често надигаха.

Арч Колеман и Хуанита Перада пристъпиха зад него и също се загледаха в множеството. Колеман прехапа устни.

– Диос! – промълви пресипнало русата мексиканка. – Дали ще се справим, амигос?

Ласитър не отговори. Умът му трескаво работеше. Беше свикнал да говори само тогава, когато планът е готов в главата му. Но засега не виждаше изход.

А трябваше да го намери, и то бързо! Отвън някой извика:

– Ей, шерифе! Кога най-после ще започне обесването? Да не би съдията да е отменил присъдата си? По дяволите, нима сме дошли напразно?

Отзад помощниците почнаха да крещят от килията си, но междинните стени бяха дебели и виковете им не проникваха до улицата.

– Ами сега? – попита Арч. – В този град се разпореждат хората на Ред Клайд Мълиган. И жителите му са толкова наплашени от тия кучи синове, че за мен наистина няма изход. Дано поне ти имаш идея как да се измъкнем.

– Шерифът добре ли е настроен към теб? – попита тихо Ласитър.

Арч Колеман сви рамене.

– Бяхме доста добри приятели. Но това се промени, когато ме обвиниха, че съм убил жена си. Но аз не съм убиец! Аз...

Ласитър рязко го прекъсна.

– По-късно ще ми разкажеш всичко, Арч. Той разбира ли от дума?

– Да, така мисля.

Ласитър бързо се върна обратно в затвора. Четиримата помощници и палачът продължаваха да крещат с дрезгави гласове, макар че никой не ги чуваше. Шерифът стоеше спокойно в съседната килия.

Арч Колеман и Хуанита Перада също се върнаха в затвора и хлопнаха вратата зад себе си, за да не прониква шумът отвън. Ласитър пошепна на Колеман:

– Тези тук трябва да млъкнат. Иначе в крайна сметка ще ги чуят и тогава тежко ни!

Той отключи вратата на килията и застана срещу мъжете с пистолет в лявата си ръка. Нямахте да стреля с него, защото това би било напълно безсмислено. Един-единствен изстрел би разрушил всичко.

Петимата мъже знаеха това. И двамата най-смели веднага се нахвърлиха срещу Ласитър. Смятаха, че бързо ще се справят с него.

Но криво си бяха направили сметката. С всеки друг може би биха се справили, но не и с грамадния американец. За част от секундата той се превърна в тигър. Юмрукът му улучи първия нападател в брадичката, а вторият беше ударен по главата с дулото на пистолета.

В килията започна страшен бой. Сякаш мечка гризли се сражаваше с дузина подивели кучета. Дори палачът, който иначе беше страхливец, се включи в нападението, защото беше уверен в крайната победа.

Петима здрави мъже бързо щяха да се разправят с този проклет американец.

Но стана точно обратното. Никой нямаше шанс срещу Ласитър.

След няколко минути в затвора се възцари тишина. Двама от помощниците лежах в безсъзнание на пода. Другите двама се свиваха в ъгъла с разширени от ужас очи. Плешивият палач трепереше с цялото си тяло, въпреки че на ръст беше почти колкото Ласитър.

В този миг Ласитър беше осенен от великолепна идея. Невероятна

и много рискована.

Първо обаче трябваше да се погрижи за затворниците. С помощта на Арч Колеман той ги овърза така здраво, че никой не беше в състояние да се раздвижи. Собствените им носни кърпи бяха натъпкани в устите им, за да не крещат. Най-накрая се заеха с палача. Вързаха ръцете му на гърба и тъй като нямаше носна кърпа, натъпкаха в устата му парче памучен плат. Ласитър измъкна острата си кама и срязва част от пропитата с пот риза, при което плешивият мъж едва не се строполи в безсъзнание на земята.

– Моля ви се, мистър, недейте! – изхриптя той с разширени от ужас очи. – Ще направя всичко, което искате от мен!

– Дръж си устата затворена! – изръмжа Ласитър. – Няма да ти разпоря корема. Ще отрежа само едно парче от гадната ти риза...

В следващия миг палачът също замлъкна с въткнат между пожълтелите му конски зъби парцал.

– Идиот! – промърмори презрително Ласитър и излезе от килията. После се обърна към шерифа: – Обяснете ми процедурата на обесването!

Шерифът сви рамене.

– Не знам какво възнамерявате да правите, Ласитър.

– Палачът слага ли си маска, когато отвежда осъдения на бесилката?

Шерифът веднага разбра.

– Това е рисковано начинание, Ласитър. Не ми се вярва да успеете да изведете Колеман от града.

Ласитър замислено кимна. Вече беше начертал подробно плана си: да си сложи маската на палача, да отведе Арч под бесилката и да измами зяпащото множество с внезапно бягство. Само безумната смелост имаше шансове за успех. Навън бързо се смрачаваше.

– Те ще се питат къде съм аз, къде са помощниците ми – продължи шерифът. – Не може единствено палачът да води осъдения.

Но Ласитър не го слушаше. Беше му хрумнала нова идея и той без съжаление се отказа от старата. Това беше последната му възможност.

Четиримата помощници злобно се ухилиха, доколкото им позволяваха натъпканите в устите им кърпи. Бяха убедени, че Ласитър и русата красавица няма да се измъкнат живи от града. Трябваше да стане чудо, за да успеят.

Ласитър отвори вратата на килията.

– Елате с мен, шерифе! – каза той на пазителя на закона. – И не се

подавайте на глупави мисли. Ще правите само това, което ви казвам, иначе край с вас!

Шерифът спокойно се усмихна.

– Но край и с вас, Ласитър. Много добре го знаете.

Ласитър безгрижно кимна.

– Разбира се, шерифе. Но съм твърдо решен да доведа нещата докрай. Щом веднъж започна нещо, нямам навика да се отказвам.

И той размаха револвера си.

– Елате с мен в офиса. Там ще ви обясня всичко.

Шерифът въздъхна и тръгна пред Ласитър. Помещението беше полутъмно. Навън се блъскаше и шумеше навалищата. Викове пронизваха топлата вечер. Имаше много пияни.

– А сега какво, мистър Ласитър? – попита Стюдмън. – Нека чуем новия ви план.

– Тръгвате с мен до вратата – обясни Ласитър. – После излизаме навън. Арч Колеман и Хуанита остават вътре в офиса и наблюдават. Ако кажете и една излишна дума, ще получите куршум в гърба. Ясен ли съм?

Шерифът мрачно кимна. Ласитър отново почувствува, че мъжът срещу него му е съюзник. Но не можеше да бъде докрай сигурен.

– Трябва ли да кажа нещо на тълпата?

– Че току-що е пристигнал представител на губернатора. Вземете някое служебно писмо от бюрото си. Вие сте интелигентен човек, шерифе, и все ще успеете да ги баламосате.

Шерифът бръкна в чекмеджето на бюрото си и извади лист хартия с много печати по него. После сериозно погледна Ласитър.

– Поемате голям риск.

– Целият живот е риск, шерифе – отговори спокойно той. – Да вървим! Напрегнете се малко и излъжете онези глупаци отвън.

Един до друг, двамата излязоха навън. Шерифът се изправи в целия си ръст и размаха хартията. Тълпата бързо утихна.

4.

Ласитър не усещаше и най-малко вълнение. Ръцете му бяха студени като лед. Беше заложил всичко на карта и трябваше да издържи докрай, дори ако това му струва живота. Защото беше твърдо уверен, че приятелят му Арч Колеман не е убиец, макар че не знаеше подробностите около случая. Нищо не можеше да обори това му убеждение.

– Хей, шерифе! – извика един пиян мъж. – Какво става? Няма ли най-после да обесите този негодник? Откога чакаме, по дяволите? Май и на теб не ти е чиста работата. Всички знаем, че беше приятел на осъдения. Но не би трябвало да му помагаш, защото съдът установи, че е виновен. Свидетелите го доказаха!

Ласитър хвърли бърз поглед към шерифа. Той слушаше с неподвижно лице, стиснал зъби, за да не се нахвърли върху пияния.

– Нещата се промениха – извика шерифът, когато глъчката утихна. После посочи Ласитър и спокойно продължи: – Това е мистър Марк Шърман, който само преди час пристигна от Феникс с пълномощия от губернатора. Ето документите му, можете да ги видите. Макар че това е напълно излишно. Мистър Шърман ми съобщи, че присъдата временно е отменена. Ще бъде проведено повторно разследване. Арч Колеман е подал молба до губернатора.

Шерифът направи многозначителна пауза. Хората го гледаха мълчаливо. Бързо се смрачаваше. После шерифът отново посочи Ласитър.

– Мистър Шърман ще ви разясни случая. Чуйте какво има да ви каже!

Ласитър неволно се усмихна. Този Стюдмън беше ловък мъж. Набързо беше прехвърлил отговорността върху самия него. Ходът му беше изключително умен. Ласитър все повече се убеждаваше, че шерифът е негов съюзник. Макар че не му даваше никакви доказателства за това.

С висок глас Ласитър заговори:

– Дами и господа, вашият шериф има право. Скоро ще започне ново разследване на случая. Ще го води лично мистър Самърс, върховният съдия на щата. Очаквам го тук след два-три дни. Това е всичко засега.

Някой в тълпата гневно изкрещя:

– Защо е всичко това, мистър? Само богатите могат да си позволят да ги свалят от бесилката в последния момент!

Друг се присъедини към него.

– Всичко е ясно, хора. Богаташите и политиките се поддържат. Така си е открай време!

Дълбоко в себе си Ласитър признаваше, че мъжът има право. Но сега не беше моментът да се дискутира този въпрос.

– Не бива да говорите така, мистър – намеси се спокойно той. – Много хора мислят като вас, но не са прави. В политиката има корупция. И знаете ли защо? Отговорът е много прост – защото винаги има облагодетелствани от нея! Много неща нямат право на съществуване и въпреки това ги има. Просто трябва да се примирим с това. Аз нямам понятие дали този Арч Колеман е убиец или не. Дошъл съм, за да изпълня даденото ми поръчение. Затова е най-добре да почакате известно време, господа. Ако нещо не му попречи, съдията Самърс ще бъде тук вдругиден.

Много му се искаше да добави: „И тогава ще можете да се забавлявате на воля!“ Но беше достатъчно разумен да преглътне горчивата забележка.

Хората видимо се успокоиха. Мъж като Ласитър, с гръмотевичен глас като неговия, винаги упражнява силно влияние над тълпата.

– Разотивайте се мирно и тихо по домовете си или идете в кръчмата – заключи Ласитър. – По-добре, отколкото да се мотае по площада.

Междувременно съвсем се стъмни. Първите звезди затрептяха по небето. Под навеса на големия бар на площада бяха запалили фенерите.

Хората бавно започнаха да се разотиват. Тълпата, която доскоро шумеше и се блъскаше, беше укротена. Поне за известно време.

Ласитър се обърна към шерифа:

– Благодаря ви, Стюдмън – промълви той. – Време е да се върнем в офиса.

Арч Колеман и Хуанита Перада ги очакваха със загрижени лица. Колеман беше едър и представителен мъж на около 40 години. Преди три години беше помогнал на Ласитър, преследван за кой ли път от агентите на „Уелс Фарго“. Арч Колеман го беше укрил в ранчото си и беше повикал лекар да се погрижи за раните му. Беше направил всичко това за своя сметка.

Ласитър никога не забрави това добро дело. Жадуваше да се отплати на този човек и веднага се отзова на молбата му за помощ.

Шерифът тежко се отпусна на стола зад бюрото си. Отвори шкафчето и извади бутилка уиски и четири чаши. Наля на всеки солидна порция.

– Радвам се, че дойдохте, Ласитър – отбеляза сухо той. – Иначе щях

да бъда принуден да действавам сам.

Ласитър зяпна от изненада.

После си спомни човека, който му предаде известието от Арч Колеман в Хермосильо. Името на мъжа беше Рио – тайнствено усмихващ се мексиканец с буйна черна брада. Веднага му беше станал симпатичен.

Шерифът посегна към чашата си. Лицето му изразяваше горчивина. Той беше един от хората, които цял живот са искали да вярват в доброто и горчиво са се разочаровали.

– Значи вие изпратихте Рио да ме търси, шерифе? – промълви Ласитър. – Прав ли съм?

Стюдмън мрачно кимна.

– Да, вярно е – заговори той. – Изпратих Рио да ви търси, защото никой друг нямаше да ви намери. Той има връзки навсякъде и е дяволски изобретателен. На него може винаги да се разчита. Затова го изпратих в Мексико.

Шерифът говореше тихо, за да не го чуят затворените му помощници. Той казваше истината. Мъжът, който беше открил Ласитър в Хермосильо, се беше представил като Рио и му беше предал писмо от Арч Колеман. После беше изчезнал също така бързо, както се беше появил. Ето че кръгът най-после се затвори.

– Ами ако не бях дошъл? – не се съдръжа Ласитър.

Шерифът отговори откровено:

– Бях сигурен, че ще дойдете. Чувал съм толкова неща за вас. Вие сте един от малкото хора, на които може да се има доверие. Оттатък в Тексас имам един приятел – съветникът Франк Донован. Той ми е разказвал, че много пъти сте носили звезда на заместник-шериф, Ласитър. Много хора твърдят, че сте престъпник. Но съм убеден, че това не е вярно. Знам историята на живота ви. Борили сте се упорито за правото си да живеете. Защищавали сте се като истински мъж.

Той махна с ръка и лицето му се сгърчи от умора.

– Светът е пълен с подлост – заключи дрезгаво той. – А добрите хора се страхуват да се борят със злото, защото са много малко.

Шерифът уморено млъкна. Ласитър също се замисли. Думите на стария човек дълбоко го бяха развълнували.

– А вие от кои сте, шерифе? – попита най-после той.

Стюдмън вдигна глава и се усмихна.

– Много добре знаете към кой вид принадлежите вие самият, Ласитър – отговори той и в гласа му прозвуча лек упрек. – И аз съм от тези хора – той посочи звездата на гърдите си. – Погледни това парче

ламарина, Ласитър! Преди много години реших, че призванието ми е да служа на закона и да се боря със злото. Арестувам със стотици бандити и винаги съм вдвоявал ред в градовете, в които съм работил. Научих се да не гледам с предубеждение на хората дори когато са вършили зло. Научих се да не ги делим на бели и черни. Между съвсем бялото и истинското черно има стотици нюанси. Така е и с хората. Никой не е само бял или черен. Всеки има своите тайни или явни слабости. Хората смятат, че шерифът или маршалът са непогрешими, но не са прави. Това никога не може да съществува... По-рано е имало хора, наричани светци. Не знам дали наистина са съществували. Но аз никога не съм срещал непогрешим човек. Но защо ли ти говоря всичко това, Ласитър! Има хора, които твърдо отстояват определена линия. Много често те виждат само черното или бялото. Но аз съм от онези, които са по средата. И ти си от тях, Ласитър! Арч Колеман ми разказа някои неща за теб. Вече знам почти всичко за живота ти. Зная, че си се борил на страната на закона и никога не си вършил зло.

Той отново направи пауза.

Ласитър се вгледа в сериозното лице с черни мустаци и усети как у него се поражда симпатия към този смел мъж.

– Но какво щеше да направиш, ако не бях дошъл? – попита той. – Нима щеше да допуснеш да го обесят?

Шерифът сведе очи.

– Нищо нямаше да направя – призна той. – Ръцете ми са вързани. Редовна присъда от редовен съд. Никой не дръзва да ѝ се противопостави. А аз съм положил клетва, Ласитър. Не мога току-така да се откажа от нея...

Ласитър го разбираше. Положението на шерифа беше дяволски трудно. Затова пристигането му е било истинско облекчение за него.

– Сега обаче трябва да измислим нещо – продължи шерифът. – Вие тримата не бива да оставате в града. Още тази вечер трябва да изчезнете. Защото тук скоро ще настане същински ад.

Арч Колеман се намеси в разговора.

– Верн е прав. Целият град е в ръцете на Ред Клайд Мълиган. Той скоро ще усети, че нещо не е в ред, защото копоите му веднага ще му съобщят за случилото се. Ред Клайд е недоверчиво псе. Освен това има шесто или дори седмо чувство. Не бива да го подценяваме. Искра смъртта ми на всяка цена. Ще се успокои едва когато ме види на бесилката. Тогава най-после алчността му ще бъде задоволена.

В гласа на Колеман звучеше горчивина. Очите му пламтяха от

омраза.

– Би ли ми обяснил по-подробно как стоят нещата? – попита Ласитър. – Знам само, че те обвиняват в убийството на жена ти. Нищо повече. Сега е най-подходящото време да ми разкажеш цялата история.

Очите на Колеман се навлажниха и той здраво стисна зъби, за да се овладее. Болка прониза сърцето му. Вдигна чашата си и я изпи на един дъх. После смутено промълви:

– По-добре говори ти, Верн. Аз не мога. Струва ми се, че ще полудея!

Верн Стюдмън сериозно кимна.

– Разбирам те, Арч – отговори тихо той. – И аз бих се чувствувал така на твоє място.

Той се обърна към Ласитър и заговори:

– Една сутрин намериха Лиза Колеман мъртва. Пронизана с нож в собственото ѝ легло. През нощта Арч не е бил вкъщи. Пред съда упорито твърдеше, че е бил с друга жена. Но никой от съдебните заседатели не му повярва. Смятат, че такава жена не съществува. Никой не познава тази Джудит Бергман, за която говореше Арч. А няколко свидетели дадоха показания, че бракът му отдавна се клател. Чували го често да се кара с жена си.

– А кой е този Ред Клайд Мълиган? – прекъсна го Ласитър.

Арч Колеман се обърна с пламтящи от омраза очи.

– Ред е мой полубрат – произнесе задавено той. – Ред дърпа конците в този град. Има голямо ранчо наблизо. Много е богат, но е ужасно алчен и никога няма да се насити. Той е същински вълк. Взе ме на мушка още когато Лиза Дженингс предпочете мен пред него, макар че не я обичаше. Интересуваха го само двете сребърни мини, които Лиза наследи от баща си. Ред иска да владее целия град. Взема всичко, което му хрумне. А Лиза му се изплъзна и той никога не се примири с това. Започна да я преследва и...

Колеман млъкна за миг, опитвайки се да се овладее, и продължи шепнешком.

– Сигурен съм, че именно той е убил Лиза – той, моят полубрат Ред Клайд Мълиган. Убил я е, докато аз бях при Джудит Бергман.

Той отново изглежда Ласитър с искрящи от гняв очи.

– Сигурен съм, че ти ще ме разбереш, приятелю. Да, аз наистина имах любовница. Името ѝ беше Джудит Бергман, а сега всички твърдят, че не я познават. Дори брат ми, който много добре я познаваше. Подозирам дори, че тя е в ръцете му.

– Нямаш никакви доказателства, Арч – намеси се шерифът. – Пред съда дори не успя да докажеш, че тази Джудит съществува.

– Нали Рио даде показания в моя защита, Верн!

Стюдмън кимна.

– Да, знам. Той твърдеше, че тя е живяла при него. И че ти си се срещал с нея у тях. Но не можах да я открият, за да даде показания в съда. Съдебните заседатели решиха, че си излъгал.

Арч Колеман мрачно се загледа пред себе си.

– Ти, разбира се, си прав, Верн – каза след малко той. – И съдът беше прав. А аз допуснах голяма грешка, когато се свързах с Джудит. Вече няма как да я поправа. Жалко...

– Лиза беше прекрасна жена – каза шерифът. – Защо ти е трябвало да я мамиш?

Колеман обезкуражено склони глава.

– И аз не знам – отговори тихо той. – В живота си всеки мъж има постъпки, които самият той не може да си обясни. Вярно е, Лиза беше чудесна жена. Но Джудит силно ме привличаше, макар че не мога да си обясня с какво.

Той изтощено млъкна. Явно беше на края на силите си, обзет от безнадеждност и мрачно примирение.

В офиса се възцари потискаща тишина. Най-после Ласитър каза:

– Няма смисъл да плачем за миналото. По-добре е да се вгледаме в бъдещето. Сега най-важното е да се измъкнем от града, както ни препоръча шерифът.

– А мен ще ме затворите в килията – допълни Стюдмън. – Всичко да бъде както трябва.

– Разбира се – отговори Ласитър. Той много добре знаеше, че и най-малката грешка би им струвала живота.

За това отведе шерифа Стюдмън обратно в затвора. Виждайки мрачните лица на двамата мъже, затворниците не можеха да предположат, че тези хора са нещо друго, освен смъртни врагове...

5.

Ред Клайд Мълиган беше бесен. Не можеше да си намери място от гняв. Отначало не повярва на пратеника си, но вече нямаше съмнение – обесването на неговия полубрат е било отложено!

Пратеникът твърдеше, че е пристигнал пълномощник на губернатора, някой си Марк Шърман.

Нещо не беше в ред. Цялата история понамирисваше. Присъдата беше влязла в сила! А откако губернаторът имаше право да се меси в делата на правосъдието? Ред Клайд не си спомняше нито един подобен случай.

Той хвърли гневен поглед към ъгъла на голямата дневна, където се беше свила оскъдно облечена жена с тъмни коси.

Това беше Джудит Бергман, любовницата на Арч Колеман. Красива жена. Много мъже биха извършили лудости заради нея. Джудит се усмихна за пръв път, откакто я бяха отвлекли хората на Мълиган. Усети огромно облекчение при мисълта, че Арч Колеман се е отървал от въжето, макар и временно.

– Махайте се от очите ми! – заповяда на хората си Мълиган. – Трябва ми време, за да си помисля. Оставете ме сам!

Пратеникът и другите двама мъже, които се появиха след него със същото известие, побързаха да напуснат дневната. Тя беше огромна и разкошно обзаведена. Навсякъде бяха запалени свещи, пламъкът на които потрепера, когато вратата се затвори с трясък. В дневната се възцари призрачна тишина.

Ред Клайд Мълиган бавно закрачи към Джудит. Тя беше облечена в прозрачна роба, под която ясно се очертаваше стройното ѝ тяло. Бюстът ѝ не беше особено голям, но бедрата ѝ бяха заоблени и особено прелъстителни.

– Какво се усмихваш така? – попита грубо Ред Клайд.

Тя беше покрила коленете си с робата и беше скръстила ръце върху тях, за да прикрие голотата си.

Погледна Мълиган и продължи да се усмихва по същия предизвикателен начин.

– Радвам се – отговори жената. – Радвам се, че се случи така. Надявам се Арч да се спаси.

– Ще трябва да проуча по-подробно онзи Шърман – изръмжа той. –

Още тази нощ ще го направя. Сигурен съм, че има нещо гнило. Цялата тази история хич не ми харесва.

Той изпитателно изгледа свитата пред него жена. За момент сякаш щеше да се нахвърли върху нея, но бързо се овладя. Чакаха го по-важни задачи и затова се отказа от предвкусаното удоволствие.

– Ще се разправя с теб, вещице! – изсъска той и рязко се обърна настрана. – Готви се за новата ни среща!

При звука на този леденостуден глас младата жена неволно потрепера. Беше сигурна, че той ще осъществи намеренията си, защото междувременно беше успяла да го опознае добре.

– И през ум да не ти минава, че можеш да избягаш – допълни ехидно той и се запъти към вратата. – Наредих на всичките си хора да те пазят добре. Нямах и най-малкия шанс!

Той излезе навън и блъсна вратата зад себе си. Трясъкът се чу в цялата къща. После тежкият ключ със скърцане се превъртя в ключалката.

Джудит Бергман беше пленница в тази стая като същинска робиня. Знаеше, че е невъзможно да избяга от този затвор. Можеше единствено да се надява.

От мястото си много добре чуваше, че в двора хората на Ред оседлават конете. После прозвуча заповедническият глас на господаря на къщата и минути след това дузина коне излетяха в див галоп през портата.

Джудит мрачно се загледа пред себе си. В сърцето ѝ нямаше нищо друго, освен страх. Беше ѝ невъзможно да разсъждава разумно, тъй като цялата трепереше. После погледна оскъдното си одяние и се изчерви от срам. Бяха ѝ дали единствено тази прозрачна ленена роба, когато я бяха довели като пленница в разкошното ранчо на Ред и трябваше да се излага на похотливите погледи на многото мъже в него. Това беше същински ад.

Конският тропот скоро заглъхна в нощта и в къщата се възцари тишина. Само трепкащите светлилки на многото свещи осветяваха голямата дневна и из нея сякаш се носеха призраци. Джудит Бергман затвори очи и се отпусна на възглавницата.

* * *

Шерифът Стюдмън правилно беше прогнозировал развитието на нещата и беше дал на Ласитър единствения възможен съвет – да бяга от града, колкото се може по-скоро.

Не беше минал и половин час, откакто Ласитър, Хуанита Перада и Арч Колеман бяха излезли от офиса, когато вътре нахлу Ред Клайд

Мълиган със своите бандити. Те влязоха с гръм и трясък, сякаш искаха да овладеят с шум неприятелска крепост. Но после спряха като заковани.

Изправиха се пред вратата на затвора, взирайки се с невярващи очи в овързаните и със запушени уста мъже. Никой от затворниците не беше успял да се освободи от кърпата, натъпкана в устата му. Те разговаряха с освободителите си само с мимики. Ред Клайд Мълиган още повече побесня.

– Разбийте тези железни врати! – изкрещя той. – Побързайте, по дяволите! Стреляйте в ключалките! Хайде, проклетите мързеливи кучета!

Минаха не повече от две минути, докато мъжете успеят да разбият вратите на килиите и да освободят пленниците от въжетата и парцалите в устата им.

Палачът пръв взе думата:

– Мистър Мълиган – изграчи той, макар че едва дишаше. По-челото му се стичаха капки пот. – Тук беше истински ад! Няма да го забравя до края на живота си!

Мълиган рязко махна с ръка.

– Я не дрънкай глупости, палачо! – скастри го той. После се обърна към шерифа. – Какво ще кажете за всичко това, Стюдмън? Как допуснахте да ви измамат така?

Шерифът спокойно закопчаваше колана с револверите си. Лицето му не издаваше никакво вълнение.

– Няма в какво да ни обвинявате, Мълиган – отговори твърдо той. – Нима смятате, че трябваше да се оставим да ни застрелят? Вие как бихте постъпили на мое място?

Мълиган презрително изсумтя. Беше килнал шапката си назад и червената му коса блестеше на светлината на трите газени лампи, запалени от хората му в затвора.

– Петима срещу един – изръмжа ядно той. – Ако сметнем и палача, ставате дори шест, но този страхливец не влиза в сметката.

Кал Шарон прие тази обида с угодническа усмивка на мазното си лице. Шерифът каза:

– Всъщност вие би трябвало да се радвате, че брат ви е отървал кожата, поне засега. Да не би да искате да ме заблудите с държанието си? Май добре сте подготвили ролята си...

Мълиган побледня като платно, после лицето му почервения от ярост.

– Какви са тия приказки, шерифе! – изсъска той. – Настоявам да ми

обясните!

Стюдмън изобщо не се засегна.

– Може би именно вие сте освободили брат си – отговори той. – На ваше място вероятно и аз бих постъпил така. Човек рискува всичко за любимия си брат, нали? Уверен съм в това.

– В какво ме обвинявате, Стюдмън? – произнесе прегракнал от гняв Мълиган. – Много добре знаете какво е отношението ми към този негодник! Този кучи син никога не е бил мой брат. Да, точно така, той е едно проклето копеле, защото майка му беше проститутка. Нима не знаете това, Стюдмън?

Очите му пламтяха от омраза. Беше извън себе си от гняв.

– Време е да се заемем с преследването. Не са стигнали далече – каза шерифът.

– Най-после една разумна дума – изръмжа Мълиган, който отчаяно се опитваше да се овладее. – Наистина е крайно време да организирате преследване.

Шерифът остана все така спокоен, макар че умът му работеше трескаво.

Мъжете хукнаха навън към конете си. В затвора остана само палачът. Кал Шарон наистина беше страхливец.

– Отивам да оседлая коня си – извика шерифът. – Почакайте ме!

Мълиган се метна на седлото на великолепия си черен жребец.

– Ще ни настигнете – извика в отговор той. – Вземам нещата в свои ръце!

Пришпори коня си и препусна. Хората му го последваха. Четиримата помощници се отправиха с несигурни стъпки към обора да оседлят конете си. Шерифът имаше отделен обор в другия край на двора.

Стюдмън бавно оседлаваше коня си. Усмиваше се при мисълта, че Ласитър е човек на хитрите номера и Мълиган надали ще успее да настигне бегълците толкова скоро.

Той изведе коня си от обора и се метна на седлото.

Скоро тихата нощ се огласи от многогласен конски тропот. Това означаваше, че Мълиган е разделил хората си на групи, за да търсят следите на Ласитър.

Пълната луна освети нощта с призрачната си светлина. В бандата на Мълиган имаше няколко отлично обучени следотърсачи и мисълта за тях тревожеше шерифа Стюдмън. Той знаеше, че Ласитър никога не е идвал в тази местност, пълна с безброй скрити клисури и каньони. Затова пък хората на Мълиган я познаваха като петте си пръста.

Дано всичко свърши добре...

Така си мислеше шерифът Стюдмън, докато излизаше от града. Едва беше отминал последните къщи, когато видя насреща си група от петима ездачи начело с Ред Клайд Мълиган. Червената му коса блестеше дори на бледата лунна светлина.

Шерифът спря и ги изчака да се приближат. Ред рязко дръпна юздата на коня си и той се изправи на задните си крака. Явно мъжът беше извън себе си от ярост.

– Много се забавихте, Стюдмън!

Верн Стюдмън запази спокойствие, както винаги.

– В подобна ситуация човек трябва да бъде много внимателен – отговори той. – Няма смисъл да се втурваме напред като слепи. Разберете го най-после, Мълиган!

– Един ден – започна вбесеният Мълиган, – един ден вече няма да носите тази звезда на гърдите си. И аз ще се погрижа този ден да дойде колкото се може по-скоро. Обещавам ви го!

В този момент пристигна забързан конник.

– Шефе! – извика той. – Кърли намери следи! Водят на север, вероятно към прохода Ййгъл.

– А може и да се скрият в някой каньон – изръмжа Мълиган. – Напред, след мен! Нашите коне със сигурност са по-добри. А и Арч Колеман никога не е бил добър ездач. Обзалагам се, че ще ги настигнем!

Той пришпори жребеца си и се понесе начело на бандата си на север. Буен конски тропот отново прониза тишината на нощта. Шериф Стюдмън също пришпори коня си. Трябваше да бъде много предпазлив, защото Ред Клайд Мълиган беше безмилостен. Дано всичко свърши добре. Дано Ласитър и другите двама успеят да се изплъзнат от преследвачите си!

Шерифът с усилие скриваше безпокойството си, тъй като казаното от Ред беше вярно: Арч наистина не беше добър ездач и конят му не беше особено силен. Дано, дано имат късмет...

* * *

Арч Колеман спря коня си. А може би конят сам беше спрял.

– Проклетото животно не иска да върви – изръмжа той. – Не знам какво му става, но явно нещо не е в ред.

Ласитър потисна една ругатня и скочи от седлото. После внимателно изгледа Арч Колеман, който едва се крепеше на седлото.

Арч се държеше мъжки, но беше типично градски човек. Той не

можеше да се справя в тези трудни условия. Още от самото начало Ласитър предполагаше, че приятелят му няма да издържи рисковете на дългата и трудна езда. Ето че бяха минали едва пет мили и той беше вече много изтощен.

На всичкото отгоре и конят му куцаше. Ласитър леко повдигна левия му преден крак и внимателно го прегледа. В средата на копитото се беше забило като трън малко остро камъче. Това явно беше много болезнено за коня.

Ласитър извади острата си кама от канията на колана и се приближи до неспокойното животно.

– Спокойно, момчето ми, спокойно – проговори тихо той. – Ще те заболи малко, но после отново ще можеш да ходиш.

Ласитър действуваше бързо и сръчно. Имаше опит в подобни неща. Конят не помръдна. Като че ли усещаше, че този мъж няма да му стори зло. Едва в последния миг, когато Ласитър бързо извади камъчето от копитото му, сивият кон се изправи на задните си крака и пронизително изцвили.

Арч Колеман изкрещя. Той политна напред и обхвана с две ръце шията на коня, за да се задържи на седлото. Наистина беше много лош ездач.

Ласитър моментално се изправи, хвана коня за юздата и побърза да го успокои. После каза на Арч:

– Не бой се, приятелю. Стой спокойно на седлото и нищо няма да ти се случи.

Арч Колеман побърза отново да се настани на седлото и измъчено се усмихна.

Русата мексиканка се намеси загрижено:

– Какво иде правим сега, амиго? Нямаме никакви шансове, ако тръгнат да ни преследват. Със сигурност ще ни настигнат. Конят ще куца още доста време и ще напредваме много бавно.

Ласитър мрачно кимна.

– Нали чу, Колеман? – обърна се към приятеля си той. – А след всичко, което ми каза, съм сигурен, че брат ти веднага ще тръгне по следите ни. Ти сам каза, че хората му са отлични следотърсачи.

Колеман кимна.

– Да, ще ни бъде много трудно – каза той. – Вече едва се държа на седлото. Но почакайте, имам идея! Имаме още една възможност.

При последните думи лицето му се проясни. Гласът му стана поуверен. Ласитър обаче остана скептичен.

– Какво имаш предвид. Арч?

– Да тръгваме. Следвайте ме! На половин миля оттук е ранчото на един приятел. Всъщност то не е истинско ранчо. Има само един блокхаус и няколко кошари за обзядване на коне – той се удари с длан по челото. – Триста дяволи! Как не се сетих по-рано!

Арч пришпори коня си и се отправи към една котловина, която се простираше далече на запад.

В този миг на ръба на котловината изникна фигурата на човек, яздещ кон. Видът на самотния ездач беше страшен и заплашителен. Ласитър неволно посегна към уинчестъра си и внимателно го измъкна от калъфа на седлото.

Мъжът на склона бавно подкара коня си към тримата очакващи го. Той също държеше пушка в ръцете си и водеше коня си единствено с леко притискане на бедрата.

На лунната светлина Ласитър успя да види, че мъжът е облечен изцяло в кожен костюм, богато обшит с ресни. Шапката му също беше кожена и вместо панделка имаше змийска кожа. Явно непознатият беше трапер или планински ловец, един от онези легендарни мъже като Кит Карсън или Джим Бриджър, както и още много други, които със собствените си ръце пишеха историята на Запада.

На десет крачки от тях непознатият спря коня си с кратка заповед. Яздеше великолепен мустанг на едри петна. С опитното си око Ласитър веднага разбра, че този кон е израсъл на воля из дивите планини.

Дали пък не беше някой ловец на мустанги?

Жалко, че лицето му не се виждаше. Мъжът беше нахлупил шапката ниско над очите си и така беше извърнал глава, че цялата горна половина на тялото му беше неузнаваема.

Ласитър държеше пушката си небрежно облеганата на бедрата, но беше готов да реагира във всеки момент, ако се наложи.

Няколко минути всички мълчаха. Ласитър трескаво се ровеше в спомените си. Нещо у този човек му беше познато. Но какво, какво?... Внезапно той широко се усмихна.

По дяволите! Как не се сети веднага! Та това беше мъжът, който му донесе писмото на Арч Колеман в Хермосильо – Рио Сардоне, ловецът на мустанги.

Ласитър спокойно подкара коня си насреща му.

– Ей, почакай! – извика след него Колеман. – Къде си тръгнал?

Арч, разбира се, не беше познал облечения в кожа мъж. Той си беше градски човек. Ласитър спокойно продължи пътя си.

– Е, как си, стари конекрадецо? – обърна се той към мъжа отсреща.

Рио вдигна глава и килна шапката на тила си така, че буйната му черна брада изпъкна ясно на лунната светлина. После погледна слисаното лице на Арч Колеман и весело се засмя.

– Рио! – извика Колеман. – Небето те изпраща! Как се сети, че сме тръгнали към теб?

Лицето на Рио отново стана сериозно.

– Чух какво се е случило – отбеляза той. – И си направих съответните заключения. Имате само един изход. Преследвачите са по петите ви. Арч няма да издържи дълго. Лош ездач е, какво да се прави...

Той се обърна и погледна Ласитър в очите.

– Не си ли и ти на същото мнение, омбре? Не ти ли хрумна вече какво би трябвало да направите в тази ситуация?

– Според мен остава една-единствена възможност – отговори спокойно Ласитър.

– И коя е тя?

– Да докажем невинността на Арч Колеман. Но никога няма да успеем да го направим, ако избягаме зад девет планини в десета и никога вече не се мернем в града. Затова се връщаме обратно. Нали и ти искаше да кажеш същото, велики ловецо на мустанги?

Рио Сардоне широко се ухили.

– Умник си ти, Ласитър. Това е и моят план. Но трябва да побързаме. Хайде, приятели, слизайте от конете! Ще продължите пътя си пеш.

– Но това е лудост! – изпъшка Арч Колеман. Ласитър вече беше слезъл от седлото.

– Нямаме друг изход! – скастри го той. – В ситуации като тази е най-добре да раздразниш противника си до крайност.

Колеман кимна и с въздишка се смъкна от седлото. Ездата беше изцедила и последните му сили. По лицето му се изписа изтощение. Дългите седмици затворничество нямаше да се изличат толкова бързо.

Рио спокойно хвана юздите на трите коня.

– Надявам се, че скоро ще се срещнем отново – каза той. – Желая ви щастие!

Той вдигна ръка за поздрав и се отдалечи. Ласитър замислено се загледа след него. После тихо промърмори:

– Дано и ти имаш късмет, Рио! Надявам се, че няма да подцениш преследвачите...

Той сложи ръка на рамото на Хуанита и нежно проговори:

– До града има не повече от пет мили. Дано да стигнем, преди да се

зазори. Трябва, няма как.

После потегли напред. Хуанита забърза след него. Арч Колеман с въздишка ги последва.

– Не рискуваме ли твърде много? – попита тихо той. – Нима не е лудост да ме върнеш отново в бърлогата на лъва, от която едва се измъкнахме?

Ласитър укорително поклати глава.

– Свикнал съм винаги да правя онова, което враговете ми най-малко очакват – обясни търпеливо той. – Много пъти съм успявал да ги излъжа. Надявам се и този път да успея.

Походът продължи в мълчание.

По едно време някъде в далечината отекна конски тропот. Дружина ездачи бързо приближаваше.

Ласитър се огледа и забеляза група скали в източния край на котловината, от която тъкмо излизаха.

– Бързо, натам! – нареди тихо той.

Само след минута тримата се притаиха зад високата скала. Конниците идваха от юг. Тропотът на конските копита кълтеше в тихата нощ. Скоро след това се появиха и самите ездачи. Тъмна маса, която заплашваше да унищожи всичко по пътя си.

Ласитър спокойно се облегна на скалата и изчака дружината ездачи да се отдалечи. Видът им наистина беше страшен, особено за хора с слаби нерви. Но Ласитър се тревожеше единствено за Рио Сардоне, ловеца на мустанги. Дано успееше да изпълни опасното си намерение...

Облакът прах, надигнал се изпод копитата на конете, бавно се слягаше. Ласитър, Хуанита Перада и Арч Колеман отново тръгнаха напред. Ако никой не им попречеше, на зазоряване щяха да пристигнат в града.

6.

Когато изгря слънцето, Ред Клайд Мълиган нареди на хората си да се разположат за по-дълга почивка. Целият трепереше от гняв.

– Какво става, Кърли? – изкрещя той срещу най-добрия си следотърсач. – Нима загуби окончателно следата?

Кърли разпери безпомощно ръце.

– Дяволска работа, шефе – измърмори той. – Като че ли внезапно се разтопиха във въздуха. Може би на конете им са пораснали крила...

Мъжете събраха дърва и запалиха огън. Скоро завря голямо гърне с кафе. Слънцето блесна в планинските била на изток и безредно разпръснатите хълмове се обагриха в светлочервено.

Шерифът се отпусна на топлата земя в близост до коня си и се облегна на една скала. После затвори очи, за да си почине малко след извънредно уморителната нощ. Мислите му неотстъпно бяха при Ласитър, Хуанита и Арч Колеман. Скоро обаче върху лицето му падна сянка и той стреснато отвори очи. Пред него стоеше Мълиган.

– Вие какво мислите за всичко това, шерифе? – попита нервно той. – Как така три коня са изчезнали, без да оставят и най-малката следа? Този Ласитър да не би да е магьосник?

Шерифът сви рамене.

– Не зная, Мълиган. Но смятам, че няма смисъл да търсим следата. Ще се върна в града да съставя протокол за случилото се. После ще го изпратя телеграфически във Феникс, а там ще отпечатат обяви за търсене на престъпника. Нямам намерение да участвувам повече в тази безсмислена гонитба.

Ред Клайд Мълиган беше извън себе си от ярост.

– Сериозно ли говорите, шерифе? Добре ли чух?

Шерифът Стюдмън спокойно кимна.

– Аз сам определям какво да правя. Ловът свърши.

– Ами ако аз продължа сам, какво тогава?

– Това е ваш проблем, Мълиган. Не мога да ви попреча. Явно вие наистина имате интерес да видите брат си мъртъв.

Мълиган щеше да избухне, но бързо се овладя.

– Да, много държа да го видя мъртъв – промърмори мрачно той. – Искам да отмъстя за Лиза. Толкова обичах тази жена! Как можа да се омъжи за този негодник!

„Лъжец! – помисли си гневно шерифът. – Проклет лъжец! Какъв позор за мен, че не мога да докажа лъжите ти!“

Ред Клайд Мълиган беше само един алчен и подъл мръсник. Не се спираше пред нищо, когато ставаше въпрос за пари. А в случая най-важното бяха сребърните мини на Арч Колеман и всичките му останали имоти. Това съвсем не беше малко. Имуществото на Колеман струваше повече от един милион! Освен че беше извънредно алчен, Мълиган ненавиждаше брат си с дива омраза. Тази омраза датираше от времето, когато Лиза беше предпочела Арч пред него.

Шерифът уморено затвори очи и се прозя. Чу как Мълиган се отдаде с тежки стъпки и отново заговори с верния си скаут Кърли. Този Кърли беше висок мръшав мъж с гъвкаво тяло и прорязано от бръчки лице. В очите му имаше нещо студено и неподвижно.

– Смятам да продължим, Кърли – каза Мълиган. – На всяка цена трябва да уловя проклетото копеле. Ако успееш да намериш следата, чак те голяма премия!

Кърли се усмихна едва-едва.

– Това звучи много добре, шефе – отговори той. – Вие сте щедър, знам.

Водата скоро завря и над лагера се разнесе аромат на кафе. Шерифът също получи чаша горещо кафе и пристъпи към Мълиган.

– Предупреждавам ви, Мълиган – каза спокойно той, – че ако заловите брат си и нещо се случи с него, вие ще отговаряте пред съда.

– Той не ми е брат – изръмжа ядно Ред Клайд. – Той е едно проклето копеле! Ще се погрижа да си получи заслуженото.

Шерифът спокойно отпи от чашата си.

– Вие не сте в ред, човече – отговори той. – Защо сърцето ви е пълно само с омраза? – После спокойно се обърна настрана.

Мълиган се загледа след него с ръка на револвера. Лицето му беше зачервено от гняв и нервно потреперваше. Как му се искаше да забие един куршум в тила на този човек! Вече не можеше да го понася.

– Недейте, шефе – прошепна някой зад гърба му. – Това само ще ви докара нови неприятности.

Говореше Шърман, един от помощник-шерифите. Един от онези, крито тайно получаваха заплаता от Ред Клайд Мълиган.

Лицето на Мълиган се проясни.

– Прав си – отговори тихо той. – И така ще свършим работа.

Шерифът изпразни алуминиевото канче и отиде при коня си. Метна се на седлото, вдигна ръка и високо произнесе:

– Запомнете добре това, което казах на шефа ви! Законът на Линч не важи в този щат! Ще изправя всички ви пред съда, ако извършите нещо незаконно.

После обърна коня си и бавно потегли обратно. Много му се искаше да узнае как Ласитър е успял да заблуди преследвачите си. Беше силно разтревожен и не му се вярваше, че тази объркана история скоро ще свърши.

* * *

Ласитър, Арч Колеман и Хуанита Перада влязоха в града тъкмо когато се развиделяваше. Бързо се отправиха към дома на шерифа. Отначало Арч не беше съгласен с това хрумване на Ласитър и той едва успя да го убеди в правотата си.

Тримата седяха в жилището на шерифа на втория етаж и нетърпеливо чакаха. Когато Хуанита Перада не можа да издържи повече, тя полегна в спалнята на тясното легло на шерифа. По лицето ѝ беше изписана смъртна умора. Тя се беше държала достойно през цялото време.

Ласитър и Колеман в това време пиеха от уискито на шерифа.

– Обичаш ли я? – попита Арч. – Може би дори ще се ожениш за нея...

Ласитър махна с ръка.

– Много я харесвам, Арч – призна той. – Тя е великолепна жена. Но ти много добре знаеш, че не мога да се обвържа за цял живот. Вече се жених веднъж, но убиха жена ми. Още няколко пъти се опитах да се установя някъде за повече време, но нищо не излезе.

– Тя е много привързана към тебе – подхвърли Арч. – Обича те, Ласитър! Ще понесе тежко раздялата. Нали знаеш това?

Ласитър кимна. Мисълта за възможната раздяла измъчваше и него.

– Да, един ден всичко ще свърши...

– Не е ли по-добре да си помислиш пак, приятелю?

– Не вярвам, че ще взема друго решение.

Ласитър се облегна удобно в креслото и затвори очи. Миналото за кой ли път през този ден оживя в съзнанието му. Нямаше ли най-после да го оставят на мира тези тежки спомени? Това беше същинско проклятие.

Някога имаше жена, която истински обичаше. Но му я бяха отнели по най-жесток начин. Ласитър беше създал фирма за превозване на товари заедно с един приятел. Мощната компания „Уелс Фарго“ беше унищожила предприятието им, създадено с толкова много труд.

Ласитър остана гол като пушка.

Струваше му се, че е минала цяла вечност оттогава. Беше се превърнал в скитник, търсач на приключения, борец за правда. Беше успял да си върне всичко, отнето му от представителите на „Уелс Фарго“. Но те го преследваха безмилостно и той много пъти се спасяваше с бягство.

Един ден се върна в Мексико, придружен от Мери Канърой, дъщерята на палача. Но не намериха щастие в малката хасиенда. За кой ли път разрушиха целия му живот.

Гласът на Арч Колеман го изтръгна от тежките му мисли.

– Какви планове имаш, амиго? Какво ще правим сега? По кой път ще тръгнем?

Ласитър все още беше като замаян. Страшно му се спеше.

– Има една възможност – промърмори той.

– И коя е тя?

– Пътят към истината минава през твоя полубрат – отговори Ласитър. – След всичко, което чух досега, там е ключът на загадката.

Арч отчаяно изстена.

– Не мога да повярвам! Тази мисъл ме подлудява.

В този миг прозвуча конски тропот. Откъм задната страна на къщата се приближаваше кон с ездач на гърба си. Ласитър и Колеман скочиха от креслата и се притаиха зад пердето. После погледнаха надолу към малкия заден двор, в края на който имаше обор. В двора влезе шерифът Стюдмън. С явни признаци на умора по лицето. Той слезе от коня си и се зае да го разседлава. Дрехите му бяха покрити с прах.

– Ще има да се чуди, като ни види – пошепна Колеман.

– Хайде да го уплашим, а, Арч?

– Какво искаш да направиш?

– Много просто. Сигурен съм, че по най-бързия път ще се отправи към спалнята си.

Арч Колеман се ухили. За пръв път в очите му проблеснаха весели искрици.

– Много ми е интересно как ще преживее изненадата – усмихна се той.

Шерифът бързо се оправи с коня си и го остави в малката конюшня. После тръгна нагоре по стълбите.

Ласитър и Арч Колеман прибраха бутилката и двете чаши и застагнаха от двете страни на вратата.

Шерифът наистина беше много уморен. Без да се огледа встрани, той прекоси дневната и изчезна в малката спалня, където спеше

Хуанита Перада.

Отвори вратата и спря като вкаменен.

– Хей! – промълви след малко той. – Какво става тук?

После светкавично се обърна. Беше чул шум зад себе си и насочи револвера си право в лицето на Колеман. Когато позна двамата мъже, облекчено въздъхна и прибра оръжието обратно в кобура.

– Ти наистина имаш невероятни идеи, Ласитър – промълви едва-едва той. – Как успяхте да се върнете в града? Къде са конете ви?

– Рио измисли всичко – отговори Ласитър. – Срещна ни през нощта. Без него бяхме загубени.

После набързо разказа на шерифа за случилото се през нощта.

– Този кучи син Рио! – въздъхна шерифът. – Както винаги рискува много. Мълиган няма да се откаже толкова лесно. Заклел се е да те види на бесилото, Арч.

Настъпи потискаща тишина.

– Я не правете такива физиономии – каза Ласитър. – Да не сме на погребение! Нещата не са чак толкова трагични.

– Лесно ти е на теб – отговори Колеман. – Опитай се поне веднъж да се поставиш на мое място, велики боецо!

– Постоянно се опитвам да гледам реалността в очите – отговори сухо Ласитър. – И сега правя същото. Освен това вече имам идея. Чуйте ме...

В този миг в дневната влезе Хуанита. Изглеждаше значително по-свежа, отколкото преди четири часа. Краткият сън ѝ се беше отразил много добре. Тя не каза нищо, просто седна и заслуша обясненията на Ласитър.

– Смятам да поогледам ранчото на Мълиган – започна той. – Още сега тръгвам. Вие ще останете в града. Шерифът ще се заеме със служебните си дела, а Арч и Хуанита ще се крият тук. Никой не трябва да ви забележи.

Арч Колеман болезнено изкриви лице.

– Ами ако не се върнеш, Ласитър? Какво ще правим без теб? Нима ще останем до края на живота си в тази миша дупка?

– Не бива винаги да мислиш за най-лошото, Арч – успокои го Ласитър. – Баба ми едно време ни казваше да не рисуваме дявола по стената. Тогава със сигурност той няма да дойде да ни вземе.

Арч се намръщи.

– Нима вярваш в тази глупост?

– Вярвам в още много неща – отговори усмихнато Ласитър. –

Например твърдо вярвах, че ще успея да те измъкна от затвора. Е, успях ли или не? Или ти си на друго мнение?

Хуанита отиде при Ласитър и обвини двете си ръце около врата му. После нежно го целуна.

– Знам, скъпи, никой не може да те задържи. Но все пак мисля, че е най-добре да си починеш малко – гласът ѝ трепереше. – Шерифе, нали и вие мислите така?

Стюдман кимна и се усмихна.

– Разбира се, че съм съгласен с вас – каза сериозно той. – Спалнята ми е на ваше разположение.

Хуанита погледна умолително Ласитър. „Може би е за последен път!“ – говореха очите ѝ. Ласитър кимна и нежно се усмихна. Хуанита наистина беше великолепна жена...

* * *

Когато двамата се скриха в спалнята, шерифът тихо каза на Колеман:

– Прекрасно е да имаш такъв приятел. Трябва да си му благодарен до края на дните си.

– Аз наистина съм му много задължен – отговори с въздишка Арч Колеман. – А ако всичко свърши добре, ще бръкна дълбоко в джоба си. Кълна ти се, Верн!

– Но той не го прави за пари – усмихна се шерифът. – Мъж като Ласитър никога не би работил за пари. Твърде почтен е за това.

– Разбира се, ти си прав, Верн – съгласи се Колеман. – Въпреки това съм убеден, че всеки трябва да получи това, което е заслужил. И доброто, и лошото.

Шерифът уморено си наля чаша уиски.

– Дано се справи – промърмори той.

За момент настъпи тишина. После шерифът тихо продължи:

– Ласитър наистина е добър човек. Един от малкото истински мъже. Най-добрият, когото съм познавал някога. Въпреки това този път се съмнявам в успеха му. Ред Клайд Мълиган е същински дявол в човешка кожа. Един от ония негодници, които вършат каквото си искат и никой не може да ги уличи в нищо. Затова на Ласитър ще му бъде дяволски трудно. Знаеш ли, много се тревожа за Рио Сардоне... Дано не му се случи нещо лошо!

Арч Колеман махна с ръка.

– Рио е такава лисица – отговори спокойно той. – Все ще намери

Животът ти или блондинката, Ласитър

начин да се измъкне. И той е като Ласитър. Никой не може да го постави на колене.

– Дано да си прав. Арч...

7.

По същото време, когато шерифът и Колеман говореха за него, Рио Сардоне се намираше срещу насочените пушки на Мълиган и хората му. Седеше с високо вдигнати ръце на седлото на петнистия си мустанг, сигурен, че всичко е изгубено.

Въпреки това Рио спокойно се вгледа в суровото лице на Ред Клайд Мълиган, който се захили като същински дявол. Зад гърба на Рио бяха конете на Ласитър, Колеман и Хуанита Перада.

– Значи ти си измислил тая дяволия, Рио – проговори неочаквано меко Мълиган. – Ти ни забърка тази каша. Най-добре е да те застрелям на място.

В ръцете си Мълиган държеше пушка. Повечето от хората му също се бяха прицелили в главата на Рио Сардоне.

Рио не отговори. Странно, но не изпитваше страх.

– Защо направи това, Рио? – продължи Мълиган. – Това ли е твоята благодарност? Нали великодушно ти разреших да се заселиш на границата на пасищата ми? Нима не откупих от теб толкова много коне, и то все на добра цена? Бъди честен, Рио! Не съм ли бил винаги добър с теб?

– Да, сеньор – кимна Рио Сардоне. – Винаги бяхте добър към мен.

Едрият земевладелец се намръщи. Нещо не беше наред в тази история. Очакваше съпротива и изблици на буен гняв. Очакваше дори невероятни лъжи и оправдания. А вместо това този тип седеше спокойно срещу него с вдигнати ръце и се съгласяваше с всичко.

Дали беше толкова сигурен, че ще се измъкне? Нещо не беше в ред!

– Ти си помогнал на враговете ми, Рио! Вярно ли е това?

– Да, сеньор, помогнах им.

– Но защо, Рио? – попита слисаният ранчери. – Защо го направи?

Рио отговори съвсем искрено:

– Съжалих се над тях, сеньор. Не разбирате ли? Арч Колеман винаги се е държал добре с мен. Понякога ми идваше на гости в малкото ми ранчо. Ние бяхме приятели, сеньор. Затова ми се стори ужасно да го оставя на произвола на съдбата.

Червенокосият мъж срещу него се намръщи грозно.

– И къде отидоха тримата, Рио? Къде е русата жена? Къде са двамата мъже с нея?

Рио вдигна рамене.

– Откъде да знам, сеньор? Помолиха ме да скрия конете им. И аз точно това направих.

– Ти се опита да ни заблудиш! – изфуча Мълиган. – Това е истина-та, негоднико! Ако нямах скаут като Кърли, може би щеше да успееш. По дяволите, ти си едно проклето копеле!

Рио Сардоне не се помръдна. Още от самото начало знаеше, че няма никакъв смисъл да се вълнува и да показва неспокойство. Това само щеше да влоши положението му.

Знаеше, че Мълиган преследва определена цел. В този миг чу със-кащ звук зад гърба си, но не успя да се изплъзне от примката на ласото, която се уви около тялото му. Коженят ремък пристегна ръцете му. Той се сви и скочи като котка върху сухата земя, без да се нарани. Мъ-жът, който хвърли ласото, го дръпна към себе си. Лошото тепърва започваше.

Рио остана да лежи по гръб. Над него бяха надвесени половин дузи-на зеещи дула и приклади на пушки. После се появи жестоко ухиленото лице на Мълиган.

– Къде са тримата? – изкрещя той. – Казвай или лошо ти се пише!

Рио кротко поклати глава.

– Аз само взех конете им, сеньор. Нищо повече не знам. Заклевам се във всичко свято!

Ред Клайд Мълиган изгледа замислено вързания мексиканец. После коварно произнесе:

– Е, добре, имаме време. Няма смисъл да го убием веднага. Първо ще го сварим малко, за да омекне. Но не прекалявайте! Не искам да го уморите...

Той се извърна и се отдалечи. Този мъж явно беше сигурен в силата си. Беше готов да стъпче в калта всеки, който се изпречи на пътя му. Та-къв беше Ред Клайд Мълиган.

Той спокойно се отправи към коня си. Метна се на седлото и се обърна към хората си:

– Най-добре е да го отведете в собственото му ранчо. Там ще ви е удобно – и спокойно потегли. Петима от хората му го последваха. Това беше личната му охрана. Най-смелият сред тях беше Джеси Шърман, този, който доскоро носеше звездата на заместник-шериф.

С пленника останаха петима мъже.

– Джеси – обърна се към помощника си Мълиган, – ако всичко свърши добре, ти ще бъдеш новият шериф на Каза Гранде. Този Стюд-мън за нищо не го бива вече. Освен това ми пречи. На следващите

избори няма да има никакъв шанс. Ти ще носиш звездата, Джеси. Ти си най-подходящ за тази почетна длъжност. Но първо трябва да свършим тази работа.

– Да, сър – произнесе почитателно Шърман. Той вече си представяше как се разхожда гордо с шерифската звезда на гърдите. Слава богу, че преди половин година беше попаднал именно на човек като Мълиган. Двамата си подхождаха. Джеси Шърман беше сигурен, че в Каза Гранде ще направи големия си удар. Беше толкова уверен в това, че вече не беше в състояние да разсъждава разумно...

* * *

Мислите на Мълиган вече бяха другаде. Той си спомни тъмнокосата жена, която го очакваше в ранчото.

Джудит Бергман.

За него тя беше възплъщение на идеала му за женска красота. Затова разбираше увлечението на своя полубрат по тази хубавица, а също и смелостта му да завърже тайна любовна връзка.

Но защо Арч винаги го пререждаше? Защо жените предпочитаха пред него това проклето копеле, този мръсен кучи син?

В гърдите му отново се надигна омраза, която заплашваше да удави всяко разумно чувство. Това беше истинска болест, от която нямаше спасение.

Та той не беше по-грозен от Арч! Външният му вид беше съвсем приличен. Освен това беше много богат. Въпреки това и Лиза, и Джудит предпочетоха Арч пред него.

Защо, по дяволите?

Мислите на Ред Клайд Мълиган препускаха също като копитата на коня му. Зла усмивка играеше по тънките му устни. Все повече го завладяваше удоволствие при мисълта за Джудит Бергман. Ето че тази жена беше негова, само негова! Щеше да я превърне в своя робиня. Ще я накара да лази на колене пред него и да изпълнява всичките му желания...

Като тъмна сянка пред очите му се изправи образа на Ласитър. Това беше сериозен проблем. Не биваше да подценява това проклето куче! Вече беше събрал доста сведения за него и образът, който изникна пред очите му, не беше никак утешителен.

Ласитър беше опасен противник. Искаше се голяма смелост да се влезе в открита борба с такава мощна групировка като „Уелс Фарго“. А той беше направил точно това. Беше се съюзил с мексиканските генерали, а тук, в Щатите, имаше приятели дори сред най-висшите

правителствени кръгове. Да не би пък наистина да е изпратен от губернатора? Може би дори е упълномощен от самото федерално правителство...

Обзет от вътрешно безпокойство, Ред Клайд Мълиган пришпори коня си под лъчите на палещото слънце.

Някъде сред безкрайните каньони Рио Сардоне лежеше вързан на коравата, измъчена от жегата земя. Дали не беше по-добре веднага да го убие?

Тревогата му все повече се усилваше. Усещаше, че се сблъсква с неща, с които няма сили да се справи. Правеше грешка след грешка и построеното с толкова усилия заплашваше да се срути като картонена къщичка. Той тихо изруга, но за щастие проклятията му бяха заглушени от конския тропот. Хората му не забелязваха нервността му. Всеки от тях си имаше свои грижи и не обръщаше внимание на никого около себе си.

Вече се свечеряваше, когато ездачите влязоха през голямата порта в ранчото, чиято великолепна къща беше гордостта на Ред Клайд Мълиган. Ред Клайд спря пред грамадната, боядисана в бяло веранда и скочи от седлото. С широки твърди крачки той влезе в дневната, където го очакваше пленницата му. Бяха вързали ръцете и краката ѝ и тя лежеше неподвижна на килима.

– Проклето копеле! – изсъска Джудит, когато Ред се наведе над нея. – Бъди проклет за вечни времена! Бог забавя, но не забравя, Мълиган!

Той широко се ухили в отговор. Без да каже нищо, разкъса прозрачната ѝ дреха и тя остана съвсем гола. Макар че се смееше, вътрешно Ред Клайд бушуваше от гняв. Мислите му непрекъснато се връщаха към Ласитър и това го подлудяваше. Затова реши да излее гнева си върху беззащитната жена.

– Сега си моя и ничия друга! – изкрещя той ѝ и сграбчи в обятията си.

Джудит не можеше да се отбранява. Трябваше да изтърпи всички унижения. Затова затвори очи.

Крепеше я единствено надеждата, че ще успее да си отмъсти. Твърдо беше решила да не губи кураж и да чака удобния случай.

Навън бързо се смрачаваше. Мракът се спусна над безбройните хълмове и скоро иззад върховете им изникна пълната луна. Бледата ѝ светлина огря прозорците.

– Няма ли поне да ме развържеш? – попита задъхано Джудит. – Тогава ще ти доставя райско удоволствие!

Ред Клайд направо се слиса. Погледна смаяно Джудит. Никога не беше очаквал подобни думи.

– Ти сериозно ли говориш? – попита дрезгаво той. – Отговори ми честно, Джудит!

– Можеш да опиташ – отговори тя и се усмихна прелъстително. Лицето ѝ просветна. Мълиган изгуби ума и дума. Нима тази красавица сама му се предлагаше? Вече не мислеше за нищо друго, освен за предстоящото удоволствие. Беше опиянен от страст.

Затова решително извади ножа си и разреза въжетата, които стягаха красивото тяло на Джудит.

– Аз те обичам, Клайд – прошепна тя. – Винаги съм обичала силни мъже като теб.

– Защо тогава стана любовница на Колеман?

Тя се усмихна загадъчно. Ред Клайд не можеше да прочете мислите, които се тълпяха зад челото ѝ. В този момент обаче Джудит не мислеше за нищо друго, освен как да го удари в подходящия момент. А този момент щеше да настъпи скоро, може би дори в следващите минути. Джудит знаеше да чака и тя чакаше.

Мълиган нетърпеливо повтори въпроса си:

– Защо предпочете Арч Колеман, кажи! Веднага ми отговори! Трябва да знам.

Но Джудит не отговори. Каквото и да му кажеше, нямаше да го задоволи. Затова продължи да лежи мълчаливо на килима, понасяйки търпеливо всички унижения, на които я подлагаше този изрод. Мислите ѝ обаче бяха далеч оттук.

„Трябва да се справя с този мръсник! – повтаряше си тя. – Ще го накарам да падне в капана. Но трябва да бъда смела. Тежко му на този негодник!...“

Такива бяха мислите на Джудит Бергман и цялото ѝ тяло трепереше от трудно удържан гняв.

– Защо, защо отиде при Арч? – повтаряше като луд Ред Клайд. – Кажи ми! Трябва да знам...

Джудит се усмихна колкото се може по-мило.

– Заблудих се – прошепна тя. – Смятах, че е по-добър като мъж. Но сега виждам, че съм се лъгала, Ред. Ще ми простиш ли тази глупост?

Тя продължаваше да го гледа с премрежени очи. Мълиган я целуна страстно. Целият му гняв се изпари в един миг. И вятърът, който изгаси тази пламтяща ярост, беше усмивката на Джудит Бергман.

Джудит беше умна жена. След като проумя, че нямаше друг изход,

тя се примири с ролята на влюбена глупачка. Засега...

– Мили мой... – прошепна тя и отговори на целувката му.

Страстта, която прояви, изглеждаше истинска. Ред се увери, че тя не се преструва, и се отдаде цял на сладострастието и любовта си. Никога не беше преживявал подобни мигове. Когато най-последно изтощено се отпусна встрани, нямаше сили дори да говори. Беше толкова уморен, че скоро заспа.

Джудит Бергман се надигна и с омраза се вгледа в спящия мъж. „Бих могла да го убия още сега“ беше първата ѝ мисъл. Студени тръпки пролазиха по цялото ѝ тяло.

За съжаление тя не беше в състояние да убие човек, пък бил той и самият дявол. Никога, никога! Дори мисълта за студеното оръжие в ръцете ѝ я ужасяваше. Младата жена се усети несигурна. Устните ѝ затрепераха.

Тя напрегнато се вгледа в лицето на Ред Клайд Мълиган. Но той най-спокойно си спеше, като хъркаше силно.

Ей там, на масата, беше оставил оръжията си. Най-простото беше да стане и да изстреля един куршум в лицето му, но Джудит не можеше да стори това. Сякаш невидима стена се издигаше между нея и масата – стена, през която не можеше да се премине...

Тя наведе очи и изгледа красивото си тяло, сякаш търсеше по него следи от преживените унижения. Беше сторила грях, като се беше отдала на своя враг! Толкова мразеше този мъж! После отново погледна захвърлените оръжия. Изкушението беше голямо. Джудит беше раздвоена. Някакъв вътрешен глас непрекъснато ѝ нашепваше: „Стани и забий ножа в гърдите му!“ Друг, не по-малко силен глас веднага го прекъсваше: „Не смей! Това е убийство!“ Какво да прави? Нямаше изход от тази вечна борба между разума и чувството. Лицето ѝ се изопна в дълбок размисъл.

Но Джудит беше умна жена. Тя отдавна беше разбрала, че не бива да се поправя несправедливостта с нова несправедливост. Единственият верен път беше пътят на закона. Така казваше и Арч Колеман, мъжът, когото Джудит обичаше. Той беше в мислите ѝ през цялото време. За него беше готова да се жертва. За Арч Колеман. Срещу Ред Клайд Мълиган, неговият полубрат.

Трябваше на всяка цена да обезвреди този мъж. С цената на всички жертви. Трябваше да го притисне до стената, където той няма да има изход и ще бъде принуден да признае всичките си престъпления. Всяка възможност за бягство трябваше да бъде осуетена.

За тази цел Джудит Бергман жертвуваше себе си.

Тя се вгледа в лицето на омразния ѝ мъж и с любов си спомни другото лице, толкова прилично на това и все пак толкова различно. Арч Колеман беше мъжът, който заслужаваше тази нейна жертва. Тя му беше отдала цялата си любов, сега щеше да му отдаде и живота си, ако се наложи.

Какво да прави сега? Дълбоко в себе си Джудит усещаше отчаяние. Тя беше само една слаба жена, а и нервите ѝ вече не издържаха. Опита се да убеди себе си, че няма друг път, освен да продължи напред, че не бива да се отказва още в началото. Баща ѝ я беше научил на това. Но като се вгледа в отвратителното лице на спящия мъж, я побиха тръпки.

Мразеше този човек, но не биваше да показва омразата си. Трябваше да бъде мила и любезна и да продължи опасната си игра. Защото от сега нататък щеше да води играта.

И тя игриво побутна спящия мъж. Той се събуди и веднага посегна към нея, не по-малко страстно от преди. Не можеше да забележи в опиянението си, че е пионка в ръцете на една жена, решена на всичко. Виждаше единствено великолепните ѝ бедра, които го приканваха да легне между тях, и твърдите малки гърди. Беше полудял по тази жена. Без да се замисли, би заложил цялото си богатство заради нея. Но все още не се беше стигнало дотам... Джудит реши, че трябва да изчака.

8.

Ласитър напусна града през нощта. Яздеше огромен черен кон, предоставен му от шерифа. Конят беше много добър. Ласитър разбра това още в първия миг, когато се метна на гърба му. Издръжлив, упорит жребец и най-вече бърз.

Ласитър потегли на север. Шерифът подробно му разясни пътя по картата. Ласитър беше запомнил обясненията му и отлично се ориентираше в непознатата местност. Пълната луна осветяваше пътя му.

Мислите му блуждаеха. Опитваше се да се постави на мястото на Ред Клайд Мълиган, да предвиди бъдещите действия на този едър земевладелец и мошеник. Какво би правил самият той на негово място? Ясно му беше, че този тип има изключително комбинативен ум и разполага с безброй мръсни номера. Затова с неговите камъни – по неговата глава! Ласитър трябваше да му скрои някой още по-голям номер.

Лека-полека в главата му се оформяше план. Всъщност това беше единствената възможност.

Ласитър мрачно се усмихна. Планът беше дяволски рискован! Естествено, той рискуваше собствения си живот, но не виждаше друг изход. Трябваше подробно да проучи ранчото на Мълиган – това беше намерението му.

Мислите му се отклониха за момент към Рио Сардоне, брататия ловец на мустанги. Дали беше успял да се справи?

Беше дълбока нощ. Ласитър беше потеглил малко след залез. Вече минаваше единадесет. Луната огряваше земята с бледата си светлина. Дърветата, храстите и безредно разпръснатите скални масиви изглеждат като огромни призраци. Някъде далеч прозвуча вой на койот.

Ласитър прецени, че вече е близо да малкото ранчо на Рио Сардоне. В този момент се стресна от странен, нечовешки вик. Болезнен писък прониза нощта. Нима викаше човек?

Ласитър спря коня си и се ослуша. Да, ето го пак този страшен писък! Този път беше сигурен, че вика човек. В сърцето му се промъкна смразяващ страх. Обхвана го лошо предчувствие. Викът идваше точно откъм ранчото на Рио. Дотам имаше не повече от четвърт миля.

Ласитър измъкна уинчестъра от калъфа на седлото и потегли право към ранчото. Чертите на лицето му издаваха мрачна решителност.

* * *

Петимата мъже от бандата на Мълиган се бяха разположили удобно в малкото ранчо. И през ум не им минаваше да пазят оскъдната покъщнина. Държаха се като стадо побеснели бикове. Вече здраво се бяха натряскали със запасите на Рио. Освен няколко бутилки уиски, в килера имаше и две шишета текила. Повечето бутилки се търкаляха празни по пода, като всеки от мъжете беше изпил най-малко по една. В момента бяха обхванати от буйно опиянение. Всички морални скрупули бяха забравени. Всъщност повечето от тях никога не бяха ги имали.

Рио Сардоне лежеше по гръб. Ръцете му бяха изпънати силно назад и вързани за две летви от оградата. Горната част на тялото му беше разголена. Дори на бледата лунна светлина личаха кървавите ивици по мускулестите му гърди. Беше бит до смърт с камшик.

– Ей сега ще проговори – обади се Кен Милър, водачът на бандата, и буйно се изсмя. – Само още няколко минути и ще издрънка всичко.

Леко олюлявайки се, той стоеше с широко разкрасени крака пред лежащия на земята мъж и го гледаше без всякакво съчувствие. В дясната си ръка стискаше камшик. Изсмя се отново и плесна с камшика по твърдата земя.

Рио го гледаше с презрение.

– Кучи сине! – извика с омраза мексиканецът. – Можеш да ме убиеш, но няма да чуеш от мен нито дума. Скоро вие и вашият проклет бос ще идете право в ада! Срещу вас е Ласитър, а с него не можете да си играете. Бързо ще разберете какво е страх. Бъдете сигурни в това!

Гласът му замря в дрезгав шепот. Не искаше да се предаде току-така, но вече нямаше сили.

– О'кей! – ухили се Кен Милър. – Значи искаш да продължим. Твоя воля! – и той отново шибна с камшика по земята.

Останалите избухнаха в луд смях. Бяха пияни до смърт. Никой не си спомняше какво точно им беше заповядал Ред Клайд Мълиган.

Кен Милър замахна с камшика, но в този миг пушечен изстрел проряза нощната тишина и направи дръжката на камшика на парчета.

Бандитът се вкамени. Не можеше дори да мисли. Лицето му побеля като платно. Другарите му бавно се извърнаха настрани, внезапно изрезнели. Кен Милър също се извърна, разтреперан от страх.

На лунната светлина изникна фигурата на грамаден мъж с пушка в ръка.

Ласитър беше дошъл навреме.

Рио въздъхна с облекчение. Нова сила се вля в измъченото му тяло.

– Небето те изпрати, амиго Ласитър – прошепна с усилие той.

Бандитите трепереха от ужас. Едва се задържаха на краката си и бяха толкова пияни, че не можеха да се съобразяват с нищо. Затова направо посегнаха към оръжията си, макар че това си беше чисто самоубийство.

Ласитър обаче предотврати отчаяния им опит за отбрана.

– Предупреждавам ви – произнесе с леден глас той. – Не си въобразявайте, че ще свалите звездите от небето. На ваше място бих си стоял мирно и тихо. Иначе скоро някои ще се озоват в ада.

Настъпи тишина. Ръцете на мъжете бяха опасно близо до кобурите. Изглеждаха като хищни животни, които дебнат беззащитната си плячка. Но Ласитър не искаше да убива никого. Стремеше се на всяка цена да предотврати една кървава баня. Тези убийства бяха безсмислени и на никого не помагаша.

Кен Милър продължаваше да стиска в ръка остатъците от простреляния камшик. Внезапно обаче той го захвърли на земята и изрева:

– Върви ти в ада, Ласитър!

Той беше един от най-бързите мъже в бандата. Никой не успя да проследи с очи движението на ръката му към револвера, но Ласитър, макар и с част от секундата, реагира по-бързо. Куршумът от уинчестъра улучи ръката на Милър в същия миг, в който той измъкна револвера си от кобура.

Пистолетът падна от ръката на бандита. Той отметна глава назад и изпищя. После се олюля и се смъкна на колене. Изпитваше страхотна болка, която най-после успя да го отрезви.

Вече не усещаше нищо друго, освен страх. После го обхвана паника. Разбра, че с Ласитър шега не бива.

Ласитър веднага усети, че Милър вече не е опасен. Затова заповяда на останалите:

– Веднага хвърлете коланите на земята! И без глупости! Нямае никакъв шанс срещу мен. Я погледнете водача си! Можех да го убия, но предпочетох да го обезвредя. Вероятно ще остане инвалид за цял живот. Със сигурност няма вече да стреля. Затова пък ще си намери някоя нормална работа. Хайде, момчета! Няма смисъл да се противите.

Ласитър нарочно употребяваше високопарни думи. Пушката беше в ръцете му, готова за стрелба, но ако се стигнеше до открита схватка, беше загубен. Четиримата мъже срещу него бяха опитни стрелци. Щеше да застреля двама от тях, но някой от останалите двама щеше да му

види сметката. Затова разчиташе на по-добрите си нерви.

Четиримата продължаваха да стоят неподвижно и да се взират безпомощно в него. На няколко крачки от тях се търкаляше Кен Милър и стенеше задавено. Лицето му беше разкривено от болка. Беше успял да свали с лявата си ръка кърпата от врата си и се опитваше да превърже раздробената си китка.

– Не правете глупости, момчета! – извика той. – Няма смисъл. Този Ласитър е жив дявол!

– Нали чухте? – ухили се Ласитър. – Нямате шанс срещу мен.

Четиримата се подчиниха. Беше успял да ги убеди. Скоро замъгленото им от алкохола съзнание се проясни и те разбраха, че най-после са си намерили майстора.

Затова един след друг откопчаха коланите с револверите и ги захвърлиха настрани.

– Един да отиде да освободи Рио! – заповяда сурово Ласитър. – Другите да се погрижат за ранения. Той има нужда от помощ.

Ласитър излъчваше ледено спокойствие. Но и вътрешно беше спокоен, тъй като знаеше, че бандитите са в ръцете му.

Един от мъжете се обърна и отиде при Рио Сардоне. Клекна до овързания като пашкул мъж и започна да разрязва кожените ремъци. Другите се заеха с ранения си другар.

Рио Сардоне се изправи. Голите му гърди блеснаха на лунната светлина. С големи усилия успя да се задържи изправен и Ласитър забеляза как с усилие стиска зъби.

Браво на този упорит мъж!

– Много ти благодаря – произнесе задавено Рио. – Ако не беше ти, щяха да ме...

Ласитър го прекъсна с махване на ръката.

– Недей да ми благодариш, Рио. Напротив, аз съм твой длъжник!

Рио вдигна ръце и раздвижи схванатото си тяло. Този брадат мексиканец беше същинска котка. После отиде до мястото, където бяха захвърлени коланите на бандитите, и си избра един от тях.

– Впрочем той си е мой – поясни Рио. – Един от тия типове ми го взе, когато ме плениха.

– Как се случи това? – попита Ласитър с укор.

– Бях малко небрежен – отговори весело Рио. – Мислех, че съм свършил работата си, когато внезапно ме заобиколиха отвсякъде.

– А къде е Мълиган?

– Върна се в ранчото с личната си охрана. Май нещо здравата го

тегли натам...

Ласитър Веднага се сети за Джудит. Все повече се убеждаваше, че тази жена е в ръцете на Мълиган.

– Може би си прав, Рио – промърмори той. – Имаш ли по-определени подозрения?

Рио кимна.

– Мълиган е страшно алчен човек. Разбираш ли какво искам да кажа? Той е овладян от дива алчност, която не познава граници. Жаден е не само за пари. Винаги е искал да притежава всички хубави жени.

– Значи и Джудит Бергман? – попита тихо Ласитър.

– Точно така, амиго.

– Дали да не поразпитаме ония там? – предложи Ласитър. – Може да измъкнем нещо от тях.

Рио махна с ръка.

– Безсмислено е. Те са подли псета, но все пак ги е страх да предадат шефа си.

Двамата се обърнаха към бандитите, които бяха наобиколили ранения си другар и го окуражаваха.

Кен Милър продължаваше да седи на земята. Дясната му ръка беше омотана с дебела превръзка.

– Не те разбирам, Ласитър – каза той и гласът му прозвуча почти нормално.

– Какво не разбираш, Милър?

– Можеше да ни застреляш всички. Нямаме шанс срещу теб.

– Но каква полза имам аз, Милър? Защо да ви убивам? Нима мислиш, че съм убиец? Че стрелям по всеки, който се изпреди на пътя ми?

– Чуха се доста лоши неща за теб през последните години...

– И така да е. Надявам се, че успех да те убедя в обратното.

– Да, Ласитър, успя. Впрочем аз на твоето място бих постъпил другояче. Щях да оставя зад себе си истинска кланица.

– Такъв си ти – отговори гневно Ласитър. – Всичките сте такива. Мислите само как да убивате. Не знаете милост...

– В такова време живеем – подхвърли Милър. – Тук важат суровите закони на природата. Ще ядеш или ще бъдеш изяден!

– Има и друг начин – отговори Ласитър. – Нали сам видя! Какво ще правите сега, ти и хората ти?

– Нали сме ваши пленници? Или смятате да ни пуснете?

– Това зависи изцяло от вас.

– Какво искаш от нас, Ласитър? Имам чувството, че пак замисляш

някоя дяволия...

Милър явно беше преодолял болките си. Той отново заприлича на лисица, която дебне как да се измъкне.

– Жива ли е жената? – попита студено Ласитър.

Това беше изстрел в празно пространство, но Ласитър внимателно наблюдаваше въздействието му. Затова не му убягна, че Милър трепна от изненада. По брадатото му лице се изписа смущение и той се покашля, за да го прикрие.

– Каква жена? Нищо не разбирам.

Ласитър пристъпи към него с уинчестъра в лявата си ръка. Той сграбчи мъжа с десницата си и го вдигна във въздуха. Лицата им почти се докосваха.

– Я не се преструвай, Милър! – изсъска Ласитър. – Тръгнал съм на път с определена задача. Нямам никакво време. Казвай, къде е Джудит Бергман!

В очите на Милър се появи страх.

– Не бива да издавам – изпъшка той. – Моля те, не ме замесвай!

– Не можеш току-така да скочиш от влака – отговори ядно Ласитър. – Лесно ще си счупиш врата. Затова ти давам шанс да дръпнеш спирачката. Е, Милър? Ще се възползваш ли от този шанс?

Съпротивата на Милър се стопи. Това ясно пролича по лицето му.

– Да, тя е в ранчото – прошепна дрезгаво той. – Тя е пленница на Ред Клайд Мълиган.

Ласитър го пусна на земята и се обърна към ловеча на мустанги.

– Аз ще побързам, Рио. Ако изчезна безследно, ще знаете къде да ме търсите.

Рио посочи бандитите.

– А какво ще правим с тия тук?

– Пусни ни! – обади се Милър. – Обещавам ти, че ще се махнем завинаги от тези места. Само ни дайте шанс. Това е добро предложение, нали?

Ласитър размени кратък поглед с Рио.

– Как мислиш, амиго, можем ли да им имаме доверие?

Рио прокара ръка по пресните рани на гърдите си. Разбира се, той мислеше за униженията, на които го бяха подложили тези хора. Лицето му се сгърчи. Ласитър много добре го разбираше. Мислите му не бяха много приятни.

Най-после Рио каза:

– Изчезвайте! И не се мяркайте повече пред очите ми! Защото

втора прошка няма да има. Вземайте крантите си и се махайте от тези земи!

Петимата се обърнаха и се запътиха към конете си, без да се докоснат до оръжията си. Може би наистина бяха капитулирали?

Конете им стояха оседлани в обора, фактът, че дори не бяха разседлавали конете си часове наред, ясно говореше за характера на тия типове.

За съжаление скоро последва ново доказателство за тяхната непоправимост. Ласитър и Рио Сардоне не успяха да реагират, когато, едва стигнали конете си, бандитите измъкнаха пушките си от седлата и откриха безредна стрелба. Дори Кен Милър сграби уинчестъра със здравата си лява ръка и откри огън, въпреки че явно не се чувствуваше добре.

Петимата мъже направиха фатална грешка. Може би щяха да се справят с Ласитър и Рио Сардоне, но едва успяха да дадат по един изстрел, когато най-неочаквано бяха нападнати в гръб.

Войнствени викове пронизаха нощта. Полуголи, изрисувани в ярки цветове човешки фигури, яхнали мършави мустанги, обкръжиха малкото ранчо. Във въздуха свистяха стрели, мятаха се бойни копия.

Апачите нападаха.

Ласитър веднага разбра кои са неочакваните му помощници. Позна и вожда им.

Ел Ренегадо яздеше начело на воините си. Значи те бяха последвали Ласитър и спътницата му. Но Ласитър не беше сигурен в причината. Може би внезапното им появяване беше случайно, защото прогонените от племето си апачи се скитаха безцелно из тези пустинни места. Винаги се явяваха там, където най-малко ги очакваха.

Ласитър видя как бандитите се строполиха на земята. Нападението на апачите беше дошло като гръм от ясно небе и никой не можа да се спаси. Кен Милър и четиримата му другари бяха нарушили думата си и бяха намерили заслужена смърт.

Двама от тях бяха пронизани от бойни копия. Стрели стърчаха в гръдите на другите двама. Кен Милър също беше мъртъв.

Гордо, когото наричаха Ел Ренегадо, подкара коня си към Ласитър и Рио Сардоне. Воините му се наредиха в кръг на разстояние от тях.

На няколко крачки от двамата мъже Гордо спря коня си и вдигна ръка за поздрав.

– Радвам се, че успях да дойда в последния момент – проговори той. – Тия бандити щяха да ви изпозастрелят.

Ласитър смяташе, че биха се справили и без помощта на

индианците, но предпочете да премълчи.

– Благодаря ти, Гордо – отговори просто той. – Случайно ли се появи тук с хората си?

Апачът тайнствено се усмихна.

– Избери си сам отговора, Ласитър. Хората ми и аз сме като пясъка, който вятърът носи през пустинята. Днес сме тук, утре – там. Никога няма да намерим спокойствие. Преди няколко дни бяхме в Мексико. Сега сме в Аризона. Може би самият Маниту ни е насочил насам, за да помогнем на теб и приятеля ти.

Около Гордо имаше ореол на тайнственост. Той сигурно би станал голям вожд, ако сънародниците му не бяха го прогнали. Сега вече връщане назад нямаше. Тези воители щяха да останат бездомни до края на дните си.

Ласитър замислено кимна. Вече беше сигурен, че Гордо не се е появил тук случайно.

Вождът протегна ръка на запад. Там беше ранчото на Ред Клайд Мълиган.

– Побързай, амиго Ласитър! – каза той. – На десет мили оттук има голямо ранчо. Там един човек има нужда от твоята помощ. Една бяла жена. Тя те чака, Ласитър!

– Да, знам – промърмори Ласитър. – Но защо ми го казваш?

– Искам да ти помогна – отговори апачът. – Защото сигурно и аз ще се нуждая някой ден от твоята помощ. Смятам, че ти си единственият, който може да стори нещо за мен и моите хора. Познаваш мнозина от големите вождове. Богати бели мъже са твои приятели. А ние много бихме искали да си намерим нова родина...

Той отново вдигна ръка и посочи на запад.

– Тръгвай, Ласитър. Не губи време. И помни, че аз и хората ми сме наблизо.

Ласитър беше преживял много неща, но никога досега не беше се изненадвал толкова.

Гордо щеше да му помага! Апачът, който едва не го беше убил преди няколко дни. Но той явно преследваше някаква своя цел. Помагаше на Ласитър, но мислеше и за себе си. Току-що ясно беше изказал надеждите си.

– Добре, Гордо, тръгвам – отговори спокойно той.

После се отправи към мястото, където беше оставил коня си. Спря го гласът на Рио.

– Ласитър, чакай!

Едрият американец спря и се обърна.

– Какво има, Рио?

– Да дойда ли с теб, амиго?

Ласитър усмихнато поклати глава.

– Сам ще се справя. Ти трябва да си починеш и да лекуваш раните си.

Рио сви рамене и се извърна настрани. Приличаше на индианец с дългата си черна коса.

С големи крачки Ласитър се запъти към коня си. Вече мислеше единствено за това, което му предстоеше.

Намерението му беше изключително рисковано. Всъщност какво го засягаше цялата тази история? Рискуваше собствения си живот, за да спаси някого, когото не познава. Разумът му отричаше този риск, но за него нямаше връщане. Никога досега не се беше отклонявал от начертания път. Затова беше твърдо решен да се бори докрай, дори с цената на живота си.

Когато се метна на седлото, пред очите му се появи ослепително красивата руса мексиканка. Хуанита Перада... Тази жена беше тъкмо за него. Смела, борческа натура, истинска лъвица. Дали все пак да не...

Но той отметна глава, сякаш за да отхвърли натрапчивата мисъл. Нямаше как – един ден пътищата им щяха да се разделят.

Но кога?...

9.

Беше около един часът през нощта, когато Ласитър видя ранчото пред себе си в долината. То беше голямо, с великолепна къща и многобройни стопански постройки.

Ласитър слезе от коня си и го скри в сянката на няколко смокинови дървета. Оттук нататък щеше да върви пеш. Да влезе открито в двора на ранчото, означаваше безсмислено да изложи живота си на опасност.

Затова разхлаби седлото на черния жребец, измъкна юздата от зъбите му, уви поводите около стеблото на едно младо дръвче и приятелски го потупа по гърба за сбогом.

Конят го изпрати с кратко цвилене. Ласитър взе със себе си единствено 44-калибровия „Ремингтън“ и камата си. Уинчестъра остави в калъфа на седлото.

До ранчото оставаше не повече от половин миля. Ласитър преодоля това разстояние за десет минути. Разбира се, не тръгна на право, а описа дъга, за да влезе отзад. Освен това използваше всяка възможност, за да се прикрива. Нищо чудно някой да го изненада още по пътя. Вероятно Ред Клайд Мълиган беше разположил постове около цялото ранчо. Ласитър беше свикнал винаги да бъде максимално предпазлив.

Някои прозорци на голямата къща светеха. Зад един от тях се очерта фигурата на гол мъж. След малко до него се приближи гола жена.

Ласитър почувствува как го обзема възбуда. Той се промъкна към къщата и намери задната врата, но тя беше заключена. Вдясно от нея обаче един прозорец беше полуотворен. Ласитър не се поколеба и се кунда. Бутна леко прозореца и като котка скочи вътре.

Помещението беше осветено от лунната светлина. По миризмата и по неясните очертания на мебелите Ласитър разбра, че се намира в кухнята. Спря и се ослуша. Някъде над него се чуваха гласове. Мъж и жена разговаряха. Дали не бяха същите, чиито силуети беше забелязал преди малко на прозореца?

Разговорът беше много оживен и заплашваше да се превърне в караница. Затова Ласитър побърза да се изкачи на втория етаж.

* * *

– Все още не мога да ти се доверя напълно – говореше в този момент Ред Клайд Мълиган и гласът му потрепваше от трудно съдържан

гняв. – Толкова време се противеше като дива тигрица и не искаше да се любиш с мен, а сега се правиш на нежно котенце. Тук нещо не е наред!

Той вече беше облякъл дрехите си. Джудит продължаваше да седи гола на широкото легло до прозореца.

Тя се усмихна насила.

– Промених отношението си към теб – промълви тя, но не можа да потисне треперенето на гласа си. Сърцето ѝ лудо се блъскаше в гърдите.

Толкова я беше страх от този червенокос мъж с маниери на насилник! Освен това се срамуваше, че изцяло се беше подчинила на волята му. Само преди минути той беше толкова нежен. Но дори нежностите изразяваха единствено жаждата му да притежава напълно тази красива жена. След любовното опиянение нещата изглеждаха другояче. Беше настъпило бързо отрезвяване. Умът му работеше точно и прецизно. Обикновената му подозрителност се беше възвърнала.

– Ти ме лъжеш! – изсъска той. – Узнала си, че Арч Колеман се е измъкнал. Затова си решила да му помогнеш да ме вкарате в капана!

Джудит седна на леглото. До главата ѝ имаше газена лампа с червен абажур, която хвърляше медни отблясъци върху прекрасната ѝ кожа.

– Какви са тия мисли. Ред? – попита тя, старайки се да изглежда наистина учудена. Думите му бяха точни. Беше разбрал истината. Тя се беше опитала да го залъже с милувки, за да приспи бдителността му. Не искаше повече да я смята за своя пленница. Само тогава може би щеше да успее да избяга от този ад...

Ако планът ѝ успееше, Ред Клайд Мълиган беше загубен. Защото той беше убил Лиза, жената на своя полубрат. За това имаше дори доказателства, както имаше и доказателства, че Мълиган е решил да погуби и самия Арч Колеман.

В бюрото на Мълиган, долу, в голямата дневна, Джудит беше намерила две писма, изпратени от някой си Джон Далас от Феникс. В едно от писмата този Далас съобщаваше на Мълиган, че внимателно е проверил всички въпроси около наследството на Арч Колеман и че Ред Клайд като негов полубрат е единственият му наследник. В другото писмо Джон Далас искаше време да проучи нещата и безстрастно намекваше, че нищо не му струва да изпрати Арч Колеман на бесилката, защото той уж е убил Лиза Колеман от алчност и от ревност, като я е пронизал с нож в леглото си. Лесно щял да докаже това.

Джудит беше скрила двете писма. Ред Клайд все още не беше забелязал изчезването им, макар че за него то беше равностойно на смъртна

присъда. За Арч Колеман обаче това означаваше свобода и доказване на пълната му невинност.

Мълиган пристъпи към леглото и неочаквано сграбчи с дясната си ръка великолепната черна коса на Джудит. Той рязко изви главата ѝ назад. Очите му се впиха в лицето ѝ. Младата жена изпищя от болка.

– Пусни ме, мръсно!

– Искам да знам истината! – изръмжа той. – Признай си, че ми готвиш капан!

– Защо мислиш така?

– Забелязах, че не умееш да се преструваш на влюбено котенце. Само се правеше на много въодушевена. Беше затворила очи и си представяше, че те е прегърнало онова копеле, брат ми. Признай си, курво!

– Не, не, аз...

Две силни плесници с opakото на ръката заглушиха думите ѝ.

– Признай си! – изсъска извън себе си от яд Ред. – Признай доброволно или ще те смажа от бой.

Съпротивата на Джудит беше сломена, но не и гордостта ѝ.

– Добре, ще ти кажа истината! – изкрещя тя. – Щях да те вкарам в капан. Защото знам със сигурност, че ти си убил Лиза Колеман!

Мълиган побеля като платно. Ръката му се отпусна.

– Какви ги говориш? – произнесе дрезгаво той. – Нямах никакви доказателства...

Джудит пронизително се изсмя. Беше на ръба на истерията.

– О, имам доказателства! – изфуча тя. – Помниш ли двете писма, които си получил от Джон Далас от Феникс? Освен това аз ще кажа пред съда, че в нощта на убийството Арч Колеман беше при мен. Ще се закълна! Ти, ти си убиец, Ред Клайд Мълиган! На всяка цена искаш да изпратиш брат си на бесилката. Защо си толкова алчен? Защо толкова го мразиш? Ненавиждам те, Мълиган!

Най-после му каза всичко! Джудит усети неимоверно облекчение – и в същия миг я обхвана страх.

Мълиган пристъпи към нея с искрящи от гняв очи. Протегна ръце с извити като нокти на хищник пръсти. Лицето му беше разкривено в ужасяваща гримаса.

– Май този път прекали, вещице – изръмжа той. – Не биваше да бъдеш толкова глупава. Да, аз убих Лиза. Пронизах с ножа си проклетото ѝ сърце. Толкова я мразех! Мразя и Арч. Лиза трябваше да умре. Ти също ще умреш, защото знаеш повече, отколкото трябва. Край с теб, гадино! Завинаги...

Джудит уплашено се отдръпна. Очите ѝ се разшириха от панически страх и тя щеше да изпищи, когато лапите на Мълиган посегнаха към шията ѝ.

Но викът заседна в гърлото ѝ. Забеляза нещо невероятно зад гърба на Мълиган. Сякаш беше сън. Просто не повярва на очите си...

Зад Мълиган изникна едра мъжка фигура. Никога не беше виждала този човек.

Това беше Ласитър.

– Момент, Мълиган – проговори сухо непознатият. – Така не се постъпва с красивите жени.

Мълиган се извърна стреснато.

– Кой... как... как влязохте тук?

Ласитър небрежно кимна към вратата.

– Най-нормално, сър – отговори той с цинична учтивост. – Името ми е Ласитър. Вярвам, че през последните дни сте чули някои неща за мен.

Мълиган се окопоти невероятно бързо. Важното сега беше да печели време. Все щеше да му хрумне някой мръсен номер. Но Ласитър беше нащрек.

– Какво мога да сторя за вас, мистър Ласитър? – попита коварно ранчерото. – По-добре е да преговаряме мирно един с друг. Колко искате?

Ласитър невинно го изгледа.

– За какво да искам пари, сър?

– Ще купя мълчанието ви. Ще ми обещаете да не казвате на никого какво се е говорило тук.

Ласитър се усмихна подигравателно.

– А вие колко давате, Мълиган?

– Предлагам ви петдесет хиляди!

Ласитър презрително махна с ръка.

– Това не е стръв за мен. Аз не се продавам. Вървя по свой път. Никога не бих предал приятеля си за пари. Нито за десет, нито за сто милиона.

– Значи не дори и за това тук? – изсъска Мълиган и в ръката му блесна двуцветният „Деринджър“, измъкнат като светкавица от джоба му. Само трябваше да натисне спусъка, за да стреля.

Но така и не успя. Ласитър реагира по-бързо и от мисълта. Юмрукът му улучи ранчерото право в брадата. Мълиган падна на колене и тежко се строполи на земята.

Джудит продължаваше да седи на леглото, загледана с празен поглед в Ласитър. Тя все още не проумяваше станалото.

Ласитър се наведе над Мълиган, който изпъшка и се раздвижи. Той веднага пое въздух, за да събере хората си с вик за помощ, но юмрукът на Ласитър за втори път го изпрати в страната на сънищата. Едрият американец бързо обърна по корем неподвижното тяло, завърза здраво ръцете на гърба му с тънки кожени ремъци, замъкна го до леглото и запуши устата му с парче чаршаф, чиито краища завърза на тила му. Накрая завърза и краката му.

Пленникът диво въртеше очи и се опитваше да изкрещи въпреки запушената си уста.

– Утре сутринта ще те пуснат, човече – каза спокойно Ласитър. – Макар и за кратко време, защото скоро ще дойде шерифът да те арестува.

Мълиган с все сила заклати глава. Вероятно искаше да каже, че шерифът никога няма да успее да го хване.

Жената бавно се надигна от леглото. Ласитър я изгледа и усети, че тя силно го привлича. Джудит Бергман беше истинска хубавица.

– Облечи се! – каза дрезгаво той. – Скоро ще стане светло. Трябва да се махнем, колкото се може по-бързо!

Тя посегна към безформената роба, която висеше на един от столовете.

– Нямам нищо друго – промълви измъчено тя. – Този негодник искаше да ме унижи и през цялото време трябваше да се разхождам почти гола. Даде ми единствено тази прозрачна дреха. Сякаш съм някоя каеща се грешница!

– По-добре това, отколкото нищо – отговори сухо Ласитър. – Не мога да вляза с гола жена на коня си в Каза Гранде.

– Дано само стигнем живи и здрави – прошепна Джудит. – Мълиган е разположил постове около цялото ранчо и по пътя за града. Цяло чудо е, че си се промъкнал тук.

Тя навлече робата през главата си. Подобната на чувал риза беше толкова тясна, че прелъстителните ѝ форми още повече се подчертаваха.

– Не срещнах нито един пост – отговори спокойно Ласитър. – Да вървим. Навън вече се зазорява. Трябва да побързаме. И недей да пишиш, ако се убодеш на някое остро камъче или трънче! Дори да ти се плаче от болка, не издавай нито звук. Стискай зъби, каквото и да се случи!

Джудит решително кимна. Ласитър спря за миг до овързания и

мрачно проговори:

– До скоро, Мълиган. Ще се видим под бесилката.

Ред Клайд Мълиган сякаш щеше да се пръсне от ярост. Сигурно никога досега не е бил толкова безпомощен и изложен на оскърбленията и подигравките на Враговете си.

– Хайде, Джудит – прошепна Ласитър. – И помни какво ти казах. Най-малкият пропуск ще ни отведе право в ада...

Двамата безпрепятствено се измъкнаха от къщата през отворения прозорец на кухнята. Луната беше някъде далеч на запад, а звездите почти не се виждаха. Бързо се зазоряваше. Ласитър и спътницата му предпазливо се отправиха към мястото, където ги чакаше конят.

По пътя си не срещнаха никого. Най-вероятно постът от този участък се забавляваше с някое момиче или с бутилка уиски. Какво щастие, че съществуваха тези две изпитани средства за приятно прекарване на времето! Те се оказваха много полезни за Ласитър и Джудит.

Без неприятни срещи те стигнаха горичката, където Ласитър беше оставил коня си. Жребецът ги подуши отдалеч и неспокойно раздвижи гордата си глава. Ласитър го потупа по врата.

– Този път ще носиш по-голям товар, приятелю – прошепна той. – Но тази допълнителна тежест е много приятна. До града ще се справиш, нали?

В този миг Джудит уплашено изпищя. Ласитър се стресна и се извърна.

Зад него някой произнесе с леденостуден глас:

– Спокойно, мистър! Горے ръцете! Този път си заслужиш премията от шефа.

Мъжът се изсмя. Ласитър внимателно обърна глава по посока на гласа, вдигнал ръце на височината на раменете си.

Вече беше доста светло. Дивото, обрасло с буйна брада лице на мъжа зад него ясно се различаваше. В ръцете си той стискаше пушка „Спенсър“.

– Голям късмет имам днес – изсмя се братият. – Тъкмо правех обиколката си, когато случайно видях този чужд кон. Веднага се сетих, че нещо не е в ред.

– Ти си бил голям умник – произнесе подигравателно Ласитър. – Всички в ранчото ли са като теб?

Братият широко се ухили.

– С удоволствие бих ти забил един куршум в гърлото, човече! После ще се позабавлявам с тази красавица. Но няма как. Шефът

непременно ще ме застреля, ако я докосна.

Ласитър продължаваше да стои с вдигнати ръце. Не усещаше ни най-малко вълнение. Умът му работеше трезво и прецизно. Знаеше, че трябва да предприеме нещо, за да спаси живота си и този на Джудит.

Брадатият пристъпи към Ласитър и притисна в корема му дулото на пушката си.

– Сваляй колана, мистър! Тръгвайте двамата пред мен! Хайде, побързо! Нямаме много време.

– Добре де, добре – изръмжа Ласитър. – Не се вълнувай толкова!

– Свали си колана! – повтори брадатият мъж. Изглеждаше доста тъп, но пък, от друга страна, нямаше никакви скрупули.

Дано само не натисне спусъка от нервност.

– Не може ли поне да си сваля ръцете? – попита невинно Ласитър. – Как ще откопчеш колана?

– Добре, но само лявата – отговори мъжът. – И с лявата ще се справиш.

Ласитър бавно свали ръката си и започна да откопчава колана си. След секунди тежкият колан с револверите падна на земята. Брадатият доволно отстъпи крачка назад.

– Чудесно – каза той. – Сега се обърни и тръгвай послушно напред!

– Да, разбира се – отговори Ласитър и бавно се обърна. Изглеждаше примирен със съдбата си. Но брадатият много се лъжеше, ако вярваше в това.

След бавното си обръщане Ласитър сякаш експлодира. Бърз като светкавица, той се стрелна към мъжа, който от изненада забрави дори да натисне спусъка. Ласитър блъсна пушката с крак, насочен право в китката на бандита. После с един скок се озова в непосредствена близост до него и стовари един юмрук в брадата му. Мъжът изстена и се опита да се отбранява, но явно нищо не разбираше от юмручен бой.

След по-малко от минута всичко беше свършено. Брадатият лежеше в безсъзнание на земята. Ласитър хвана старата пушка и със силен удар в стеблото на дървото я пречупи на две. После измъкна револвера на мъжа и го хвърли далече в храстите. Накрая спокойно свали ласото си от седлото, издърпа тялото до стеблото на едно дърво и го овърза здраво.

– Желяя ти приятно прекарване, брататко – усмихна се на сбогуване Ласитър. – Предай поздравите ми на шефа си. Със сигурност ще се срещнем под бесилката.

Брадатият все още беше като пиян от изненада. Той гледаше тъпо

пред себе си, без да разбира какво ставали мълчеше.

Ласитър вдигна Джудит на седлото и седна зад нея.

– Скоро ще стигнем в града – прошепна окуражаващо той. – Там Мълиган няма шанс срещу нас, в града ще бъдем в безопасност.

– Дано – отговори тихо Джудит. – Не бива да подценяваш това куче. Той едва не прати собствения си брат на бесилката, а Арч Колеман беше най-богатият и почитан мъж в нашия щат. Мълиган не се бои. Не спира пред нищо. Готов е дори да убие беззащитна жена.

– Този път е негов ред – отговори решително Ласитър. – Негодници като този Мълиган си заслужават въжето.

Слънцето вече се показваше иззад планинските върхове. Джудит седеше пред Ласитър на седлото, лека като перце. Той беше обвинил лявата си ръка около талията ѝ и усещаше топлината на тялото ѝ през тънката ленена риза. Отново усети как го обзема възбуда и с усилие се овладя. Сега не беше най-подходящото време да се мисли за любов, а и Арч Колеман имаше по-стари права върху тази жена.

Ласитър никога не беше мамил приятелите си. Нямаше и намерение да го прави. Освен това трябваше да мисли и за Хуанита. Тя неотстъпно владееше съзнанието му. Дори и сега той усещаше, че се стреми към нея с цялото си същество. Дълго щеше да тъгува по нея, когато се разделят...

Цяла вечност не беше срещал жена като нея. Тя го възхищаваше не само с красотата си, но и с цялата си личност. Затова мислеше за нея, дори когато беше далеч от него. Дяволски трудно щеше да му бъде да ѝ каже: „Сбогом!“

* * *

Беше около десет часа сутринта, когато Хуанита Перада, русата мексиканка, влезе в ранчото на Ред Клайд Мълиган. Облечена беше като мъж, но тежката руса коса постоянно се изплъзваше изпод широкополата черна шапка. Начаса я заобиколиха дузина мъже. Тя безстрашно се огледа около себе си.

– Къде е шефът ви? – попита Хуанита Перада. – Искам веднага да говоря с него. Много е важно.

Мъжете се ухилиха. После напрегнато се вгледаха в нея. Никой не познаваше тази руса красавица. Но когато на верандата се появи Джеси Шърман, подкупеният помощник-шериф, нещата се промениха.

– Ехей! – извика той. – Каква изненада! Русата фея от Мексико. Сестрата на осъдения на смърт...

Хуанита Перада беше отчаяна. Но това не ѝ личеше. Лицето ѝ беше безизразно и не издаваше вълнението ѝ.

Вътрешно тя цялата трепереше. Тревожеше се за Ласитър. През нощта в града пристигна Рио Сардоне. Ловецът на мустанги беше полумъртъв от изтощение. Бандитите на Мълиган го бяха измъчили до смърт, макар че той не искаше да признае това пред Ласитър. Той разказа на шерифа, че Ласитър е тръгнал към ранчото на Мълиган. После изтощен заспа непробудно.

Настъпи утрото и тревогата на Хуанита се засили. Ласитър не се връщаше. В изблик на внезапна решителност тя оседла един кон от обора на шерифа и потегли към ранчото на Мълиган. Беше твърдо убедена, че Ласитър е попаднал в капан. Затова смяташе да потърси начин да го освободи. Беше решена да се бори до последна капка кръв.

Тя обичаше Ласитър повече от живота си. Беше готова да се жертвува за този американец.

– Заведете ме при шефа ви – повтори настоятелно тя.

– Какво искате от мистър Мълиган, лейди? – попита иронично Шърман.

– Става въпрос за Ласитър – отговори бързо тя и веднага усети, че е сторила грешка. Но нямаше как да вземе думите си назад. Беше завладяна от идеята, че той е затворен някъде в ранчото.

За съжаление тази грешка можеше да я погуби. Слънцето припичаше силно. Наоколо цареше тишина.

Джеси Шърман усилено размишляваше. Нещо не беше в ред. Нима тази русокоса красавица изведнъж е застанала срещу Ласитър? Да не би двамата да са се скарали?

– Какво става с Ласитър? – попита предпазливо той. – Може би ние бихме могли да ви помогнем, мадам?

– Да, пуснете го! – извика невъздържано Хуанита. – Вие сте го затворили тук! А може би вече сте го убили?!

Някакво неясно подозрение се появи в главата на Джеси Шърман. Тази сутрин никой от мъжете не беше виждал шефа си, въпреки че вече беше десет часът сутринта. Обикновено по това време Ред Клайд Мълиган отдавна беше станал от леглото.

Какво ли се беше случило?

Джеси Шърман се опита да запази спокойствие.

– Как така ви хрумна, че сме заловили Ласитър, мадам? – попита учтиво той. – Нищо не разбирам...

Хуанита избухна в ярост.

– Я не се преструвайте! – извика тя. – Повикайте шефа си. Дано по-не той има достатъчно смелост да ми каже истината. Ласитър тръгна тази нощ към ранчото, за да говори с вашия шеф. Искаше да му направи изгодно предложение. Но не се върна. Няма съмнение, че вие, проклетите кучета, сте го убили!

Подозрението на Джеси Шърман все повече се засилваше. Обзе го тревога. Досега беше вярвал, че шефът се забавлява в леглото с красивата Джудит. Но май не беше така. Дали пък Хуанита не казваше истината? Затова той любезно я покани:

– Моля, влезте, мадам! Смятам, че е по-добре да обсъдим нещата на спокойствие. Така скоро ще се разберем.

Сърцето на Хуанита лудо се блъскаше в гърдите ѝ. Тя мислеше единствено за Ласитър, когото обичаше повече от всичко. Дано да го намери жив. Все повече се убеждаваше, че той лежи вързан някъде в тази голяма къща.

Джеси Шърман я отведе на горния етаж. Той знаеше, че Мълиган и Джудит бяха прекарали нощта в една от спалните, където Джудит бе живяла като пленница. Отвори вратата и стреснато отстъпи назад. На пода пред него лежеше шефът му, овързан с тънки кожени ремъци, с парцал от чаршаф в устата.

Триста дяволи! Какво ли означаваше това?

Джеси Шърман се втурна в стаята, светкавично измъкна ножа си и започна да прерязва безбройните ремъци, с които беше омотан Мълиган. В този миг Хуанита Перада разбра страшната си грешка. Тя се обърна и хукна като сърна. Надяваше се, че ще успее да се изплъзне от мъжете на двора и да се измъкне. Обаче Джеси Шърман отвори прозореца и изкрещя:

– Внимавайте! Бялото гълъбче иска да отлети! Не го оставяйте да ви избяга!

Хуанита Перада изскочи на двора. Пресрещнаха я десетки протегнати ръце. Тя се облегна на стената и очите ѝ се напълниха със сълзи. В този миг нечия ръка я сграбчи за рамото и грубо я обърна.

Хуанита Перада се озова лице в лице с Ред Клайд Мълиган. Червенкосият мъж с прорязано от бръчки лице се усмихна. В първия миг той не ѝ се стори толкова страшен, колкото беше очаквала. Но когато заговори, тя се сви уплашено.

– Толкова ли обичаш този Ласитър? – попита ехидно той и Хуанита цялата потрепера при звука на този неприятен глас. – Наистина ли го обичаш толкова, че си дошла да се жертвуваш заради него?

Тя кимна и въпреки волята ѝ няколко сълзи се търкулнаха по зачервените ѝ страни.

– Готова съм на всичко за него – прошепна тя. – Ще направя всичко, което е по силите ми.

– Ами Ласитър? – попита той. – И той ли те обича, както ти него?

Тя отново кимна.

– Да, и той ме обича. Сигурна съм, че би влязъл и в ада заради мен!

Усмивката на Мълиган стана още по-широка. Изглеждаше доволен от думите ѝ. Дори мъжете, които отдавна служеха при него, не можеха да разберат настроението му.

– Заповядай вътре, Хуанита – покани я меко той. – Ще си поговорим спокойно. Аз ти желая само доброто.

Тя покорно го последва. Влязоха в грамадната дневна, която се стори на Хуанита същински рай. Двамата бяха сами – русата мексиканка и едрият земевладелец.

Внезапно я обхвана страх. Тя се вгледа в очите му и прочете в тях неутолима жестокост. Той я сграбчи за раменете и я хвърли като парцал на килима. Лицето му се разкриви в похотлива гримаса.

– Курва! Проклетата курва! – хрипеше той. – Сега ще видиш ти! И ти, и Ласитър жестоко ще си платите за всичко. Ще съжалявате, че сте си показали носа в Каза Гранде!

Хуанита Перада отчаяно се отбраняваше, но не можеше да се справи със силния мъж.

Той разкъса дрехите ѝ и тя остана гола пред него. Хуанита изтощено затвори очи, готова за най-лошото. Трябваше да претърпи най-жестокото унижение в живота си.

За нейно най-голямо учудване не се случи онова, което очакваше с отвращение. Мълиган плъзна ръка по голото ѝ тяло и се изправи.

– Не мога да се любя с курви – изръмжа той. – Хайде, обличай се! Отиваме в Каза Гранде.

Хвърли ѝ една от онези подобни на чувал ленени ризи, които беше носила и Джудит. Изглежда му доставяше някакво перверзно удоволствие да облича пленниците си в тях.

– Ставай! – заповяда отново той. – След час потегляме. Кълна ти се, че Ласитър и останалите негодници ще ме молят на колене за пощада!

Сети се за унижителното поражение през последната нощ и отново го обзе бесен гняв. През нощта имаше достатъчно време да размисли и беше решил да излезе в открит бой. Ще заложил всичко на карта. Ще се бори докрай с всички средства, с които разполага.

Можеше да разчита на тридесетина въоръжени мъже. Хората му бяха първокласни стрелци. С тяхна помощ щеше окончателно да се разправи с този непокорен град, който се осмеляваше да се противи на волята му. Цяла Аризона щеше да трепери от страх!

„Тежко ти, Ласитър! – помисли мрачно той. – Ти ще бъдеш първият, когото ще хвана, когато градът падне в ръцете ми!“

Мислите му се носеха напред. Другото, което щеше да направи, беше да се погрижи за свикването на съда. Щеше да охранява съдебното заседание с въоръжените си мъже. Първо щеше да се изпълни вече обявената присъда на Арч Колеман. Тя беше съвсем законна. Палачът с удоволствие ще се заеме с обесването.

После Джудит Бергман щеше да бъде улучена от „заблуден куршум“. Единствената свидетелка трябваше да бъде премахната.

Никой от съдебните заседатели нямаше да повярва в думите на Ласитър, затова щеше да го изправи пред съда по обвинение за освобождаване на осъден на смърт и опит за убийство. Това също нямаше да му създаде особени трудности.

Хуанита Перада навлече лепената риза. Дрехите ѝ лежаха разкъсани на пода. Също като Джудит Бергман тя се почувствува като каеща се грешница. И наистина – чакаше я труден път. Тя знаеше това много добре. Питаше се със страх какви ли ще бъдат следващите ходове на Ред Клайд Мълиган...

* * *

Мълиган блъсна Хуанита да върви пред него и я изведе навън. Мъжете ги изгледаха мълчаливо и равнодушно. Може би някои от тях се отвращаваха от подобни сцени, но повечето се наслаждаваха на красивата жена в прозрачна тясна рокля.

– След половин час тръгваме за града! – извика Мълиган. – Пазете добре тази руса вещица, за да не избяга. Тя ще ни трябва още известно време.

Той кимна на Джеси Шърман да се приближи и доверително му прошепна:

– Ако всичко мине добре, утре ти ще бъдеш новият шериф на Каза Гранде. И без това си първи заместник-шериф, така че и по закон си в правото си да поемеш службата. Защото с досегашния шериф може да се случи нещо...

Шърман веднага разбра.

– Да – каза той. – Има много възможности. Верн Стюдмън се оказа

забъркан в сериозно престъпление. Трябва да отговаря за делата си.

– Точно така – отговори Мълиган. – Стюдмън е действувал на страната на престъпниците. Имаме достатъчно свидетели. А пък ако загине в бой, няма да има възможност да дава неверни показания. Всичко ще бъде наред, Джеси. След няколко дни ще ни величат като спасители на Каза Гранде.

Но Джеси Шърман оставаше скептичен.

– В никакъв случай не бива да подценяваме този Ласитър – изръмжа той. – Той е същински дявол.

Мълиган подигравателно се ухили.

– За него ни се полага специална награда. Той е бил забъркан в голяма афера с „Уелс Фарго“. Затова целият град ще ни благодари, че сме го спасили от тази паплач. Това е чудесно, нали, Джеси? По-добре не би могло и да бъде.

– А какво ще правим с русата мексиканка?

– Когато всичко свърши, ще я взема при мен в ранчото. Такава красавица сигурно ще ми се отрази добре.

– Това е добра идея – промърмори Шърман. – А Джудит Бергман?

Но Мълиган не смяташе да му каже всичко още от самото начало...

10.

Ласитър и Джудит отдавна бяха пристигнали в града и се намираха в офиса на шерифа.

Ласитър с тревога мислеше за русата мексиканка. Странно! След толкова години за пръв път се стремеше да има до себе си точно определена жена. Смяташе, че вече е забравил това чувство. По този начин сякаш се връщаше в миналото.

– Тя внезапно изчезна – обясняваше за стотен път шерифът. – Хората от града ми съобщиха, че са видели руса жена да язди на север. Сигурно е била тя.

Ласитър беше много загрижен. Но нищо не можеше да се направи.

– Нещо ще се случи скоро – обади се тихо Арч Колеман. – Усещам го с цялото си тяло. Готви се нещо страшно. Най-вероятно Хуанита е попаднала в ръцете на Ред Клайд Мълиган. А той е истински звяр. Трябва да очакваме най-лошото.

Наближаваше обед и тримата седяха в малката дневна над офиса. Ласитър, шерифът, Арч Колеман, Джудит Бергман и Рио, ловецът на мустанги. Четирима мъже и една жена. Нищо не можеха да сторят. Оставаше им само да чакат.

Междувременно Джудит беше разказала всичко на шерифа. Писмата бяха скрити в ранчото, а те бяха най-добрият доказателствен материал срещу Ред Клайд Мълиган.

– Много бих искал да знам какво ще предприеме Мълиган – проговори шерифът сред настъпилата тишина.

– Непременно е замислил някой дяволски план – отговори Колеман. – Сигурен съм в това. Трябва да вдигнем тревога в града, Верн. Сигурно има доста мъже, които биха ни помогнали. Как мислиш?

Шерифът поклати глава.

– Преди половин час направих поредната си обиколка. Говорих с много и най-различни хора. Никой не иска да се забърква в тази каша. В очите на обществеността ти си осъден на смърт, Арч. Никой в този град не би си помръднал пръста заради теб...

– Навсякъде е така – намеси се горчиво Ласитър. – Често съм виждал подобно нещо. Затова дайте да помислим как да си помогнем сами. Помогни си сам, за да ти помогне и господ! Никога не забравяйте тази стара поговорка.

Ласитър едва беше млъкнал, когато в далечината се чу конски тропот. Приближаваше се като гръм. Шерифът се надигна от мястото си.

– Идват – каза кратко той. – Надига се буря.

– Както и очаквах – промърмори Арч Колеман. – Страх ме е, че ни очаква нещо много лошо.

Ласитър застана до прозореца. Зад хълма се надигаше облак прах, който скоро закри слънцето. Виждаше се обаче и още нещо. На две определени места се виеха стълбове дим, които ясно се очертаваха в безоблачното небе. Ласитър разбра, че апачите му даваха знак. Той беше научил езика на димните сигнали от индианските племена.

– Не сме сами – каза окуражаващо той. – Все още има искрица надежда.

В този миг на последното възвишение преди града се появи дивата орда – хората на Ред Клайд Мълиган.

Градът затаи дъх. По улиците не се виждаше жива душа. Хората бяха узнали какво се готви и се бяха изпокрили.

Ред Клайд Мълиган навлезе в града начело на бандата си. Приличаше на крал, обкръжен от свитата си. Хората му се пъчеха с воинствени физиономии.

Спря коня си на площада пред офиса на шерифа и вдигна ръка. Зад него спряха тридесет мъже. В средата им седеше изправена на коня си руса жена в тясна ленена роба.

Хуанита Перада не смееше да вдигне очи. Срамуваше се от ужасната грешка, която беше допуснала. Но беше го сторила единствено от любов към Ласитър. Дали обаче той щеше да я разбере? Дали нямаше да я прокълне за нейната припряност?

– Този път нямаме изход – обади се тихо Арч Колеман. – Щом излезе в открита борба, той не познава милост. Представям си какво ни очаква. Скоро този град ще се превърне в същинска лудница. А накрая ще ни отведат на бесилката.

Всички слязоха долу в офиса.

– Тази работа наистина може да ни струва главите – отговори мрачно Ласитър.

Шерифът Верн Стюдмън посочи значката си.

– Мълиган не бива да си въобразява, че е господар на този град – каза решително той. – Все още аз съм представител на закона и той не може да ме напада току-така...

Арч Колеман горчиво се усмихна.

– Само почакай и ще видиш, Верн. Ще има да се чудиш на какво е

способен моят полубрат.

На площада стана тихо. Ред Клайд Мълиган размаха шапката си и се огледа предизвикателно на всички страни. Огнечервената му коса блестеше на яркото слънце.

– Чуйте ме, хора от Каза Гранде! – извика с гръмотевичен глас той. – През последните дни в този град станаха толкова страшни неща, че аз реших да се намеся във ваша защита. Затова дойдох с хората си. Няма друг изход!

И той обвинявашо протегна ръка към офиса на шерифа.

– Там, в онази къща, е коренът на злото, жители на Каза Гранде. А той трябва да бъде изтръгнат! Ето какво се случи през последните дни. Един мъж, убил собствената си жена, беше осъден от редовен съд на смърт чрез обесване. Но в последния момент се появи онзи луд маниак на име Ласитър – още по-голям престъпник от убиеца Колеман – и го измъкна от ръцете на правосъдието. А шерифът Верн Стюдмън, когото досега смятахме за почтен човек, прикрива тия негодници и им помага. Дами и господа, това са недопустими обстоятелства, които моята съвест не може да понесе. Разбирате ли сега защо пристигнах в града с хората си? Вие сте слаби и не можете сами да се борите за ред и справедливост. Вашите мъже не могат да боравят с оръжие. Затова дойдох аз и ще се погрижа във вашия град да бъдат възстановени редът и справедливостта. Всичко ще стане както трябва. Отвращавам се от насилието и ще го използвам само в краен случай. Хей, вие, в офиса! Веднага излезте навън и се предайте! Няма смисъл да се противите. Арч Колеман вече е осъден и ще отиде направо на бесилката. Но останалите ги очаква съд... Е, какво, ще излезете ли? Няма да ви чакам дълго!

Рио каза тихо, с треперещ от гняв глас:

– Колко ми се иска да забия един куршум в гърдите на този самохвалко!

– И на мен – пошепна Ласитър. – Но не бива да се поставяме на едно ниво с тази папlach.

Той непрекъснато гледаше Хуанита. Беше изпълнен със състрадание към нея. И с любов. Много трудно щеше да му бъде да се раздели с тази жена...

– Този кучи син! – изръмжа шерифът. – Толкова години го търпяхме! А сега целият град е зад гърба му.

Отвън Мълиган извика:

– Какво става? Няма ли най-после да излезете? Обещавам ви да бъдете съдени от редовен съд с почтени съдебни заседатели.

Той бавно обърна коня си към офиса. Много добре знаеше, че хората вътре са достатъчно почтени и няма да стрелят по него. Не можеха да се изложат пред очите на целия град. После никой нямаше да повярва в невинността им.

Ласитър отново потърси с очи Хуанита. Тя седеше на коня като някоя грешница, унижена и отчаяна. По лицето ѝ беше изписан дълбок срам. Никога нямаше да си прости тази ужасна грешка.

– Хуанита! – извика Ласитър, подтикнат от внезапен импулс. – Не се предавай, мила моя! Скоро ще те освободя!

Гласът на Ласитър прокънтя над площада.

Мълиган спря коня си пред терасата. Лукава усмивка играеше по тънките му устни.

– Обичаш ли я, Ласитър? Наистина ли си готов да идеш в ада заради нея? Така ми каза тя преди малко. А може би само ме е излъгала?

Ласитър пристъпи към отворения прозорец, без да се показва навън.

– Това изобщо не те засяга, мръсничко – отговори студено той. – Радвай се, че никой от нас не е подлец като теб. Иначе отдавна щеше да се валяш мъртъв в праха, без да си казал последната си молитва.

Мълиган не помръдна. Много добре знаеше колко далече може да отиде.

– Много добре ви познавам – отговори спокойно той. – Затова се обзалагам, че ще ви победя. Имам време, много време. Скоро ще молите за пощада.

Шерифът Верн Стюдмън отвори вратата и излезе на терасата. Значката на гърдите му блестеше.

– Мистър Мълиган – заговори високо той, – в този град аз съм представител на закона и не мога да търпя бандит като вас да се меси в работите ми. Междувременно узнах някои неща за вас, които ме накараха да се замисля. Затова смятам да ви...

На площада прокънтя изстрел. Шерифът Стюдмън се сви от болка, после се олюля и бавно се наклони към вратата на офиса. Улучен беше от куршум, в това нямаше съмнение.

С два скока Ласитър се озова до него. Сграбчи ранения си приятел за раменете и го дръпна в стаята.

Отново изтресяха изстрели. Куршумите свиреха в офиса. Ласитър коленичи до шерифа, който беше затворил очи. Лицето му беше побеляло.

– Ще го отнеса горе – каза големият американец. – Джудит и Арч

да се погрижат за раната му. Нали по едно време следваше медицина, Арч? Имаш опитна ръка. Това ти се удава по-добре, отколкото стрелбата и язденето.

Ласитър вдигна на ръце шерифа, който тихо простена, и го понесе по стълбата.

Изстрелите на площада замлъкнаха. Въпреки че никой от мъжете в офиса не беше стрелял, седмина от хората на Мълиган бяха паднали в праха на главната улица и стенеха от раните си. Ласитър видя, че ранените се оттеглиха настрани и другарите им почнаха да ги превързват.

Ред Клайд Мълиган се оглеждаше разтревожен. Нима градът все пак беше срещу него? Много добре видя, че никой от офиса не стреля. Значи още има жители на този град, които не му вярват и стрелят по хората му...

Обхвана го дива ярост. Все още не можеше да забрави унижителното си поражение през последната нощ. Щеше да го помни да края на живота си. Никога не беше преживявал нещо подобно. Затова Ласитър щеше да си плати с лихвите. Ще се справи с този кучи син, каквото и да му струва!

Най-важното сега беше да бъде обезвреден Ласитър! Мълиган отлично разбираше това и реши да заложи всичко на карта. Само Ласитър му се изпречваше по пътя към пълното господство над Каза Гранде. Ако го отстрани от пътя си, никой вече няма да посмее да му се противопостави.

Затова подкара коня си към Хуанита Перада. Всичко стана невероятно бързо. Преди мексиканката да успее да се отърси от шока си, той я смъкна от седлото и застана зад нея. С лявата си ръка беше обхванал гърлото ѝ като в клещи, а в дясната стискаше тежкия си револвер.

Ласитър видя всичко от прозореца на офиса. Стомахът му се сви и той инстинктивно посегна към пушката си, макар много добре да знаеше, че никога няма да рискува живота на русата си любима. Проклетие! Как можеше този Мълиган да бъде толкова подъл?

Мълиган се усмихна подигравателно. Много добре разбираше, че Ласитър е в ръцете му.

– Твой ред е, Ласитър! – извика той. – Май нямаш друг изход, освен мирно и тихо да излезеш навън...

Над площада се възцари тишина. Ласитър обърна очи към Рио и промърмори:

– Той много добре знае какво иска. Притиснал ме е до стената. Но ако се предам, целият град ще бъде в ръцете му...

Рио Сардоне мълчаливо погледна навън.

– Наистина е много трудно за теб, амиго Ласитър – промълви той. –
Знам, че няма да оставиш Хуанита в ръцете на този звяр.

Ласитър не отговори. Той беше взел решение и никой не можеше да го отклони от него. Скоро щеше да бъде мъртъв. Само ако не стане
ше някое чудо...

11.

Ред Клайд Мълиган беснееше от гняв, но едновременно с това изпитваше и тревога. Кой беше стрелял в гърба на хората му? Дали Ласитър нямаше приятели в този град?

Проклетият Ласитър!

Трябваше да го обезвреди. Ред Клайд Мълиган виждаше една-единствена възможност за това и не се поколеба да я използва. Ласитър трябваше да бъде отстранен и разобличен пред очите на целия град. Затова насочи пистолета си в главата на русата мексиканка.

– Излез, Ласитър! – изкрещя той. – Излез или ще я застрелям! Нали я обичаш, Ласитър?

– Да – каза на себе си Ласитър. – Тя е най-добрата жена на света.

Тези думи не бяха предназначени за ушите на Мълиган.

– Какво става, Ласитър? – изкрещя отново той. – Предай се най-после, проклето копеле! Животът ти или животът на блондинката, Ласитър! Искам да те убия, защото с твоята поява тук започнаха нещастията ми. Давам ти десет секунди. Ако не излезеш, ще стрелям!

Ласитър тръгна към вратата. Вървеше като осъден на смърт. Думите на Мълиган къртахта в главата му: „Животът ти или животът на блондинката!“

Оттук нататък връщане назад нямаше. Напред и само напред. Ласитър твърдо беше решил да се пожертвува за Хуанита. Двамата бяха прекарали толкова хубави часове заедно, но това време беше безвъзвратно отминало.

Той бавно излезе на терасата. Спря се в сянката на покрива, за да не го забележи Мълиган. В този миг чу зад себе си гласа на Рио:

– Точно на мушката ми е, амиго. Да му пусна ли един куршум в гърлото?

Ласитър леко поклати глава.

– Недей, Рио! Един-единствен изстрел, и всичко ще се обърка.

Ласитър не искаше кървава баня. Смъртта на невинни хора трябваше по възможност да бъде избягната. Затова високо извика към площада:

– Пусни жената, Мълиган! Тя няма нищо общо с мен. Впрочем истинският мъж никога не посяга на жена. Нима си забравил всяка почтеност?

Мълиган щеше да се пръсне от ярост. Никога нямаше да забрави публичното унижение, на което го подложи Ласитър.

– Излез на улицата, Ласитър! – изкрещя той. – Без оръжие! Хвърли колана с револверите на терасата или на улицата, но така, че да го видя.

– Ти се готвиш да ме застреляш веднага, така ли? – попита спокойно Ласитър. – Да не съм животно? Какво имаш предвид?

Ред Клайд Мълиган продължаваше да държи револвера си, опрян в главата на русата мексиканка.

– Ще я пусна, щом дойдеш, Ласитър. Ще броя до пет. Ако не излезеш на улицата без оръжие, край с твоята руса кукличка!

Какъв подлец беше този Мълиган. Ласитър все повече се убеждаваше, че този човек не говори празни приказки. Той не се спираше пред нищо. Заслепен от омраза, се беше озовал на ръба на пропастта. И за него нямаше връщане назад.

Мълиган беше започнал да брои с леденостуден глас. Беше стигнал до три и изкрещя като бесен:

– Четири!

Ласитър откачи колана с револверите и го хвърли на улицата. После бавно излезе на ярката слънчева светлина.

„Животът ти или животът на блондинката!“ Думите кънтяха в ушите му. Видя Хуанита в лапите на този безмилостен бандит и разбра, че не може да очаква пощада. Въпреки това щеше да извърви пътя си докрай.

Но Мълиган не можеше току-така да го застреля пред очите на целия град. Щеше да получи известна отсрочка. Но и на това не можеше напълно да се разчита. Този подлец беше толкова заслепен от жажда за отмъщение, че не виждаше нищо пред себе си.

Ласитър и друг път се беше сблъсквал с подобни хора. За тях нямаше нищо свято. Стреляха наляво и надясно, без много да му мислят. Презираха всички около себе си. И Мълиган беше такъв. В яда си не се спираше пред нищо.

– Пусни жената, Мълиган! Нали обеща! – Ласитър извика толкова високо, че площадът потрепера. После прибави думите, които Мълиган беше произнесъл преди малко: – Животът ти или животът на блондинката!

Хуанита се замята като луда в железната хватка на похитителя си.

– Не! – изпищя тя. – Недей, Ласитър! Не се приближавай! Той ще те убие! А без теб и за мен няма живот...

Тя беше отчаяна. Страхуваше се единствено за него. Обичаше го

толкова много! За собствения си живот дори и не мислеше...

Мълиган продължаваше да се хили злобно.

– Приблужи се, Ласитър! – извика той. – Щом стигнеш на една крачка от нас, ще пусна жената.

Ласитър тръгна веднага. Спокойно и без да бърза. Не изпускаше от очи противника си. Хуанита изплака отчаяно.

– Той лъже! Всичко е лъжа! Защо излезе, Ласитър? Не биваше да се жертваш заради мен, гуеридо! С такава радост бих умряла за теб!

Ласитър остана напълно спокоен, въпреки че думите ѝ дълбоко го развълнуваха.

– Никой не бива да умре, Хуанита – отговори нежно той. – А аз никога не бих изоставил жената, която обичам.

Тя се усмихна през сълзи. Тези думи я бяха направили истински щастлива.

– Гуеридо...

В този момент едно ласо се уви около раменете на Ласитър. Той беше чул съскащия звук, но знаеше, че няма смисъл да се отбранява. В случаи като този най-добре беше безропотно да се подчини на съдбата и да изчака удобния случай да се измъкне от примката. Само тогава щеше да има шанс. Не биваше да разпилява силите си в безсмислена съпротива.

Ласитър се строполи в праха на площада и се направи, че е загубил съзнание от внезапното падане. Лежеше със затворени очи, без да се помръдва. Много добре чу как Мълиган злобно се изсмя.

– Сега вече градът е наш – изсъска той. – Никой няма да се осмели да се изпречи на пътя ни. Щом Ласитър падна – край на съпротивата. Набързо ще се справим с Колеман, Рио и черната вещица.

Той говореше на Джеси Шърман, който, ухилен, беше застанал до шефа си. След малко добави:

– От утре ти си шерифът на този град, Джеси. Ще се погрижа за това.

Ласитър ясно чуваше всяка дума.

– Какво ще правим с Ласитър? – попита тихо Джеси Шърман. – Нали няма да го застреляте веднага, шефе? Това ще хвърли лоша светлина върху нас.

– Нима ме смяташ за толкова глупав, Джеси? – озъби се Мълиган. – Всичко ще стане законно. Ще хвърлим малко прах в очите на тези глупаци. Това е важно за нас.

Междувременно Ласитър незабележимо беше разхлабил въжето,

което стягаше раменете му. Може би все пак имаше шанс. Не го ли използваше, беше загубен.

– Как ще действваме, шефе? – попита отново Шърман.

– Много просто – прошепна Мълиган. – След два-три дни престъпникът ще бъде застрелян „при опит за бягство“. Ще използваме всички възможности, които ни се предлагат.

– От вас човек може да научи много неща, шефе – изсмя се Шърман.

Въпреки че двамата говореха тихо, Ласитър чу целия разговор. Беше настъпил часът за действие.

Този миг не биваше да се отлага.

Той бавно отвори очи и видя над себе си Мълиган и Хуанита Перада. Жената отчаяно се дърпаше, но не можеше да се изплъзне от силните ръце на мъжа.

– Мълиган – каза Ласитър, – нали обеща да я пуснеш! Спомни си какво каза преди малко. Нима не държиш на думата си? Ти си бил ужасен негодник!

Мълиган злобно се изсмя.

– Ама ти си бил голям глупак, Ласитър! Нямах ли малко мозък в главата си? На твоето място никога не бих се съгласил с подобна сделка. Никоя жена не заслужава да се жертваш заради нея. Но това беше последната ти глупост! Скоро ще бъдеш мъртъв...

– Да, знам – отговори спокойно Ласитър. – Ще ме застреляте при опит за бягство. Това е умно измислено, Мълиган. Но аз ти казвам...

Той говореше само за да отклони вниманието на враговете си. Искаше да приспи бдителността им и хитростта му напълно успя.

Когато се увери в това, Ласитър експлодира като цял тон динамит. Оттук нататък той се превърна в тигър. Скочи на крака и преди бандитите да успеят да се окопитят, сграбчи в желязна хватка Ред Клайд Мълиган. Той дори не успя да се помръдне. Ласитър светкавично изби ръцете му назад.

– Бягай, Хуанита! – изкрещя той. – Скрий се в офиса!

Бандитите откриха безредна стрелба. Стреляше се отвсякъде, но Ласитър веднага разбра, че пристигаше помощ. Беше сигурен в това още когато чу първите изстрели.

Апачите нападаха. Войните на Ел Ренегадо. Те надаваха войнствени викове и стреляха като истински дяволи.

След не повече от пет минути отново стана тихо. Няколко ранени се влачеха в праха на улицата и търсеха да се скрият на сигурно място.

Ласитър продължаваше да стиска Мълиган в желязната си прегръдка.

– Видя ли най-последно колко е неприятно това, човече? – попита го тихо той. – А сега тръгвай с мен! Нужна ти е хладна килия. Тя ще ти помогне да се почувствуваш по-добре.

Мълиган изглеждаше напълно сломен.

– Пусни ме, Ласитър – проговори едва-едва той. – Сам ще вървя. Настъпи времето да отговарям за делата си.

Навсякъде по площада се виждаха апачи. Те изглеждаха особено колоритно с украсените си с ресни кожени панталони и голите си бронзови гърди.

Хуанита пристъпи към Ласитър.

– Пусни го – каза тя. – И без това никой не може да докаже вината му.

Тя едва успя да довърши думите си, когато Ред Клайд Мълиган се откъсна от ръцете му. Но вместо да побегне, той се обърна към тях с разкривено от гняв лице. В ръката си стискаше двуцевен „Деринджър“, който мълниеносно беше измъкнал от джоба си. Малко, но много опасно оръжие.

– Аз навярно няма да се измъкна жив оттук – проговори той. – Но непременно ще ви взема със себе си по пътя към ада...

Той вдигна пистолета и тъкмо щеше да натисне спусъка, когато изпищя и се хвана за ръката. В дясното му рамо стърчаха забити две стрели, украсени с пера. Индиански стрели.

На няколко крачки зад него стояха Гордо и неговите воители. Те бяха изпратили тези стрели. Индианците бяха майстори в уменията да улучат врага си точно където трябва.

Ред Клайд Мълиган коленичи в праха и застана от болка. Този път нямаше спасение.

Ласитър сухо каза:

– Не ти ли го предрекох още преди време, Мълиган? Спомняш ли си? Казах ти, че ще се срещнем под бесилката.

Мълиган презрително се изплю.

– Върви по дяволите, Ласитър! Никой не може да докаже нещо срещу мен. Не разбирам какви глупости приказваш...

В този миг от офиса излезе Рио Сардоне. На гърдите му блестеше значката на помощник-шериф. Той пристъпи към тях и сериозно изглежда Мълиган.

– Преди минути бях назначен за заместник-шериф – обясни той. – И първата ми служебна задача е да арестувам мистър Ред Клайд

Мълиган.

С Мълиган беше свършено. Той разбра това и без съпротива се остави в ръцете на Рио.

Хуанита пристъпи към Ласитър и се усмихна.

– Сърдиш ли ми се още?

– Никога не съм ти се сърдил, Хуанита.

– Беше глупаво от моя страна, нали?

– За какво говориш?

– Толкова се тревожех за теб. Затова просто яхнах един кон и потеглих. После в ранчото веднага попаднах в капана.

Ласитър леко я целуна по бузата.

– В нищо не те упреквам, мила.

Тя се усмихна през сълзи и страстно го целуна по устните.

– Гуеридо... – прошепна тя.

Той погледна през рамото ѝ на север и забеляза безмълвната редица на индианските воители. Те бяха застанали на възвишението край града и изглежда очакваха нещо.

– Ще тръгнеш ли скоро на път? – попита Хуанита.

Ласитър се усмихна и погали пищната руса коса. Тя все още носеше тясната прозрачна риза, която подчертаваше съблазнителните ѝ форми.

– Какъв отговор очакваш? – попита нежно той.

Хуанита сведе очи.

– По-добре не ми отговаряй, амиго. Така ще си спестиш една лъжа.

Мъжът и жената продължаваха да стоят един до друг насред площада, забравили всичко около себе си.

Когато наблизко се чува стъпки, двамата стреснато се извърнаха. Зад тях стоеше Арч Колеман.

– Няма ли да влезете вътре? – попита усмихнато той. – Там има хора, които много искат да ви благодарят за всичко, което сторихте. Защото ако не бяхте дошли навреме, аз щях да съм увиснал на бесилката.

Ласитър отново погледна към възвишението северно от града. Апачите чакаха.

– Първо трябва да благодарим на индианските воители, Арч, – каза той. – Те си търсят нова родина. Не можеш ли да направиш нещо за тях?

– Що за хора са те, амиго? – попита замислено Колеман.

– Хора като мен и теб, Арч – отговори Ласитър. – Лошата съдба ги е изхвърлила от влака на живота, но не са лоши хора. Търсят място, където да се заселят. Би ли могъл да им помогнеш?

Арч Колеман решително кимна с глава.

– Да, намерих нещо за тях. На около двайсет мили северно оттук има прекрасна долина. После ще ти напиша документ за дарение. Ще ти начертая и плана ѝ. Там е същински рай.

Ласитър се метна на първия кон, който му попадна пред очите, и се понесе в галоп към очакващите го индианци.

Гордо и воините му едва сдържаха нетърпението си.

– Вие направихте много за мен – заговори направо Ласитър. – Затова съм ви много благодарен. Опитах се и аз да сторя нещо за вас. Ще имате нова родина, апачи! Това е великолепно място, с вода и всичко необходимо. Арч Колеман ми подари тази долина.

Гордо, наречен Ел Ренегадо, се усмихна с присъщата за него тайнственост.

– Нима ни я подаряваш просто ей така, Ласитър? – усмихна се той.
– Това не се среща често сред белите хора...

Ласитър вдигна ръка за поздрав и обърна коня си към града.

– Чакайте ме тук! – извика той. – Скоро ще се върна.

И се понесе в буен галоп към града.

– Какъв мъж! – произнесе с възхищение Гордо. – Самият Маниту го изпрати при нас.

Воините му кимнаха в знак на одобрение. Долу на площада русата мексиканка нетърпеливо очакваше любимия си.

– Тази долина... – започна нерешително тя. – Много бих искала да я видя. Знам, че няма да останеш завинаги при мен, гуеридо. Но нека поне още няколко дни бъдем щастливи заедно...

Ласитър се наведе и нежно я целуна. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

– Да, гуерида... – произнесе тихо той.

КРАЙ

© Джек Слейд
© 1992 Ваня Пенева, превод от немски

Jack Slade

Сканиране, разпознаване и начална редакция: vens, 2009

Издание:

Джек Слейд. Животът ти или блондинката, Ласитър
„Калпазанов“, Габрово, 1992

Превод от немски: Ваня Пенева

Редактор: Андрей Илиев

Коректор: Ива Кирова

Технически редактор: Лидия Николова

ISBN 954-8070-54-5

Jack Slade. Dein Leben für die Blonde, Lassiter!
Singer Media Corporation USA, c/o Quelle Presse – Freiburg

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12005>]